Суспільство
щомісячний журнал

Війни Московії проти Русі

Про конкурс

Протистояння Русі і Московії в Криму наша інтелігенція сприйняла цілком пораженськи: воланням злити суверенітет Брюсселю і не розумінням необхідності зустріти війну з честю. Східні і західні орієнтації проникливий Юрій Липа вірно сприйняв як підривні і народжені незнанням свого народу. У хаосі подій тверда налаштованість патріотів воювати не звучала так сильно, як дратував скрегіт істерії ліберальних журналістів та політиків.

Спостерігаючи за духовно слабкими оцінками подій початку весни 2014 р., я вирішив підтримати здорову українську позицію честі і войовничості конкурсом есе для молоді. Тема якого мала б стати наступальною і сильною. Яка б мала натискаючий і стратегічний зміст. Яка замість гнилого євроінтеграторства пропонувала своє євразійство свободи народів.

Війни Московії проти Русі — це тема, яку сьогодні воюючій Україні треба усвідомити як таку, яка тривала більше 500 років і триватиме. З огляду на це ми повинні жорстоко реагувати на зрадників і саботажників, які винні в оточенні вояків під Ілловайськом та голосуванні за здачу Донбасу на поталу московитським терористам. Ця довготривала війна має бути для нас переможною.

Юрій Ноєвий

Наша війна з Московією – дороговказ самостійникам на Росії

Євген Коновалець говорив про необхідність забрати силою те, що була силою забрано у нас. Зараз Русь посилено цим займається. Сантиметр незахищеної території з часом стає загрожений історичним ворогом. Війна сплавить нас в одне ціле, знищить насіяний поразкою осот чужих і зрадників. Січ – духовно-воєнний шлях українця – засада нашого військового світогляду, червоно-чорний прапор – знамено нашого війська, якому жовто-блакитний стяг символізує ідеальне суспільство майбутнього. «Провідне значення має спільність історичного життя, усвідомлена воля до цієї спільності, великі події і цілі», - говорить Карл Шміт про утвердження єдності народу. А ми мали оздоровчі пасіонарні явища революцій 2004 та 2010 рр. Ми маємо загартовуючу війну. Наше завдання зараз – перемога. Тоді Русь повертатиметься до себе – до сили і бажання руйнувати новий Хазарський каганат і охопити великі горизонти Заходу і Євразії.

Геополітична динаміка Північної Євразії не свідчить про швидкий розпад Росії і виокремлення національних держав на всій її штучній площі. Війна із Руссю – реанімаційні заходи для напівздохлої Імперії, кордони якої на заході повернулися до лінії 17 століття. Сміливість Кремля у такій ситуації – великий урок нації, що революцією Гідності завдала ключового удару по постколоніальному ладові. Суть нашої війни – не тільки за незалежність і цілісність. Це війна за цілісність і соборність нації. Адже не можна з нащадками окупантів поділяти одні цінності. Так ми постійно відкладали здійснення нашої світової місії – справедливості для народів.

Антибільшовицький блок народів з місією «Свобода народам, свобода людині!» ми сприймаємо у новій формі – Блоку за незалежність окупованих народів Росії. В цьому наше євразійське покликання. Бо тільки таким чином Русь може озватися до тих, хто нас готовий почути. Такими є народи, які знаходяться у тимчасовій окупації Московії. А до тих, хто заважає їх звільненню, ми повинні разом озватися самі. Народи фіно-угорські, Кавказу, Уралу, Сибіру та Якутія, Тува та всі, хто хоче свободи.

Всі вони дивляться на воюючу Русь з надією. Ми для них дороговказ. Щирість їхньої віри і любові фарбуються в червоний колір війни.

Русь сказала своє слово і робить своє діло.Тепер же слово і діло за окупованими народами на Росії

Юрій Ноєвий

Зміст

І місце
Ігор Загребельний
Русь та московитський націоналізм.....5

Пришва Родіон Володимирович
Путівник для тих, хто вагається, або порівняльний розгляд русько-московитської війни 1917-1918 рр) та Антитерористичної операції на сході Русі у 2014 р.....10

ІІ місце
Говорухіна Валерія
Інформаційна війна Московії проти Русі.....16

Толок Зоя
Русько-московська війна 1917-1922 та Народна війна 20-х рр. 21

ІІІ місце
Кругляк Дмитра Михайловича
Геополітичні аспекти зовнішнього курсу сучасної Русі.....27

Ігор Шляхетнюк
Геополітичні аспекти зовнішнього курсу сучасної Русі, принцип: “Геть від Москви”.....31

Журнал «СУСПІЛЬСТВО»

Юрій Ноєвий,
головний редактор

Дизайн: Сергій Самойленко
Верстка: Сергій Самойленко

РЕДАКЦІЯ
Юрій Ноєвий
Святослав Вашинський
Олена Семеняка
Олександр Бобко
Юрій Олійник
Андрій Волошин

КОНТАКТИ РЕДАКЦІЇ:
тел. 097-147-96-67,
cucpilstvo@gmail.com

Русь та московитський націоналізм

Протягом тривалого періоду часу руський націоналізм мав принципове антимосковське спрямування – не просто антиімперське, а саме антимосковське. Звісно, в історії руського націоналізму досить важко знайти категоричне заперечення права московитів на власну національну державу або ж якусь надмірну, патологічну ненависть до цього народу. Одначе «московське питання» переважним чином зводилося саме до загальної антимосковитської налаштованості – образ ворога бачився не просто в якомусь «абстрактному» імперіалізмі, а в конкретній нації, етнічні землі якої лежать на північний схід від Русі. Для такого бачення «московського питання» існували об'єктивні, цілком закономірні підстави.

Гадаю, антимосковські погляди основоположника модерного руського націоналізму Т. Шевченка особливих коментарів не потребують. Натомість, на мою думку, буде досить продуктивно поглянути на внесок, залишений в історії української політичної думки Дмитром Донцовим і вже через цей внесок подивитися на саму історію вирішення «московського питання».

Загальну ворожу налаштованість щодо Московії Донцов зберігав протягом усього свого життя. Навіть незадовго до смерті, у своєму інтерв'ю, даному близькому соратнику Борису Вітошинському, мислитель говорив про «невблаганну боротьбу на життя і на смерть з тою Московією і тим дияволом, якого вона репрезентує». Та найпершою заслугою Донцова було його гасло повної сепарації від Московії, котре він озвучив у той час, коли руська політична думка пленталася у лабіринтах автономізму, а інтелігенція була значною мірою зорієнтованою на «прогресивну» московську культуру. Революційним громом посеред анемічно ясного неба у 1913 році прогриміли дві епохальні роботи Донцова – «Модерне москвофільство» та «Сучасне політичне становище нації і наші завдання».

Значення цих праць Д. Донцова важко переоцінити. Для нас, нинішнього покоління русинів,є чимось самоочевидним те, що Русь має бути цілком незалежною від Московії державою. Проте на поч. XX ст. ситуація була радикально інакшою. Якщо руський селянин міг відчувати якусь органічну відразу до «кацапа» (включно з «шовіністичним» поглядом на нього як на носія нижчої культури), то тогочасна руська еліта мислила зовсім іншими категоріями. М. Драгоманову вдалося нівелювати здобутки Шевченка і замість самостійництва підняти гасла федералізації та автономізму. Натомість Донцов спромігся ввести Русі серйозну антидрагоманівську «ін'єкцію» і цим врятувати українську політичну думку, спрямувати її на правильний шлях. Правильність пропагованих Донцовим думок була доведена історією. Драгоманівство руського політичного проводу в добу Національно-визвольних змагань 1917-20х рр. мало катастрофічні наслідки.

Новою спокусою для Русі була ідея розрізняти СССР і власне московитів як націю. Досить сильно ця спокуса виразилася в ідеологічному ревізіонізмі краєвих публіцистів ОУН-УПА та риториці «двійкарів» закордоном. Подібні тенденції в умовах еміграції підтримували окремі американські кола, котрі були зацікавлені в побудові «демократичної», але неодмінно імперської, «єдино-неділимої» Московії. За таких умов ідеї, які продовжував пропагувати Донцов і які намагалася втілювати в життя Революційна ОУН, знову виявилися вірними. Очевидно, СССР приносив негаразди, передусім – духовну руїну, самій російській нації. Проте так чи інакше більшовизм і «країна рад» були породженням саме московського духу, опиралися на імперсько-московську парадигму мислення, втілювали цю парадигму в життя коштом інтересів поневолених народів.

Загальна антимосковитська налаштованість руського націоналізму була необхідною з кількох причин. По-перше, без такої налаштованості було неможливо на світоглядно-ідеологічному рівні утвердити суб'єктність руської нації. По-друге, така налаштованість відповідала прагматичним обставинам національно-визвольної боротьби. По-третє, серед московитів фактично не існувало оформленої ідейно-політичної сили, котра чітко стояла б на антиімперських позиціях і таким чином вписувалася в стратегію боротьби руського націоналізму. Одначе чи відповідає загальна антимосковитська налаштованість реаліям сьогодення?

З одного боку, руських націоналістів не може не тішити нинішнє зростання антиросійських настроїв у нашому суспільстві. Імперіалістична політика Путіна вилікувала

багатьох русинів від постколоніальних уявлень про «братські народи». Націоналісти у своїй пропаганді повинні лише посилювати подібні зрушення у суспільній свідомості, а також коректувати їх у потрібному напрямі (приміром наголошувати, що проблемою є не сам Путін, а Московія як імперія загалом). З іншого боку, сьогодення характеризується надзвичайно важливим для руських націоналістів фактом – наявністю московського антиімперського націоналізму.

І під час так званого Майдану, і зараз, коли ведеться боротьба за звільнення сходу нашої країни, ряд московитів, що декларують власну націоналістичну позицію, не лише словом, але й ділом продемонстрували свою прихильність до Національної революції в Русі. Московитів вистачало в складі націоналістичних формувань на Майдані, їх вистачає у складі добровольчих формувань, які зараз захищають територіальну цілісність нашої країни. Ще більше число московитів співчуває нашій боротьбі. Не враховувати цей факт було б безглуздо. Безперечно, якщо оцінювати явище московитського антиімперського націоналізму з позицій кількості, воно (це явище) наразі знаходиться на маргінесі суспільно-політичного життя в Московії. Проте московитський націоналізм має надзвичайно велику вагу і колосальний потенціал у стратегічній площині, адже несе в собі воістину рятівні для самої московитської нації ідеї.

Нинішній етап розвитку московського імперіалізму характеризується тим, що сама імперія вже не може оцінюватися інакше, аніж могильником московитської нації. Самозрозумілим є те, що нинішня політична еліта Московитської федерації є виразно антинародною. Та найбільшу небезпеку для московитів складає не це, а те, що сама імперська дійсність об'єктивно створює для них умови демографічного вимирання і асиміляції поміж немосковитських народів.

Враховуючи щойно сказане, руський націоналізм у справі знищення Московії як імперії повинен орієнтуватися на московський антиімперський націоналізм як на свого стратегічного союзника. Така орієнтація буде справедливою і доцільною незалежно від того, якими будуть здобутки руських націоналістів у власній країні (перемога Національної революції і встановлення авторитарного націоналістичного режиму, відносне збільшення впливу націоналістів на державну політику чи збереження стану речей, подібного до того, що існував напередодні Майдану).

Перемога Національної революції і встановлення у нашій країні авторитарного націоналістичного режиму відкриває собою цілий спектр можливостей зруйнувати Московію як імперію в тому числі за допомогою самого московитського націоналізму.

Передусім, націоналістичній владі доведеться вирішувати проблему наявності в Русі величезного числа людей, які мають московитську (або маргіналізовану, гібридну) ідентичність, орієнтовану саме на імперське розуміння Московії. Вирішення цієї проблеми з одного боку потребує максимальної твердості і рішучості. З іншого боку, воно має долати будь-які спокуси декларативної русофобії.

Московська п'ята колона в Русі повинна бути максимально нейтралізованою – спочатку у процесі революційної боротьби, потім за допомогою репресивного апарату держави. Повинні бути нейтралізовані джерела московитської імперської пропаганди. Гуманітарна політика, остерігаючись зайвою форсованості, має опиратися на довготривалу, стратегічну програму орусіння змосковщиного населення Русі. При цьому, знищивши ті московитські середовища, котрі працювали на ворожі Русі імперські інтереси, необхідно виплекати свій – антиімперський і лояльний до Києва – московитський рух в Русі. Спочатку для багатьох це буде здаватися незрозумілим, але, відстоюючи універсальні націоналістичні принципи, майбутня руська держава повинна задекларувати себе захисницею фактично бездержавної московської нації.

Ресурси, якими володіє держава, мають бути спрямованими на те, щоб показати імперську Московію як державу власне антимосковитську. Таке ідейно-політичне повідомлення повинне вписуватися в ширшу ідеологічну концепцію, суть якої буде зводитися до погляду на імперську Московію як на таке політичне і цивілізаційне явище, яке є не просто чужим руській дійсності, але й апріорі чимось патологічним. Московитська імперія як аномалія євразійського і світового масштабів – ось про що має говорити офіційна руська пропаганда і всередині країни, і зовні.

Спочатку московитський імперіалізм залив кров'ю Кавказ і відібрав право на життя в незалежних національних державах у кавказьких народів (цим, між іншим, він

ісламістського чинника). Водночас цей самий імперіалізм, невіддільний від політики імперського мультикультуралізму, створив умови для того, щоб московити перестали бути господарями на власній землі. Московітський імперіалізм не захотів бачити вільної Чечні, зате цей самий імперіалізм сприяє захопленню кавказцями бізнесу, кримінальної сфери, створенню відповідного лобі у поліції, прокуратурі та судах, колонізації кавказцями та вихідцями з Середньої Азії Ставропілля чи, зрештою, Москви.

Еклектично поєднуючи попередні імперські міфи, сьогоднішній московський імперіалізм водночас служить прагматичним потребам нинішньої олігархічної еліти. Експлуатуючи патріотичну риторику і створюючи квазі-консервативний образ, московський імперіалізм є елементом глобальної ліберально-капіталістичної системи так само, як, наприклад, Сполучені Штати або Євросоюз. Це також є одним із проявів аномальності московської імперії. Втілюючи в життя націоналістично-консервативний проект, Русь має говорити про Московію як про державу, котра реалізує ліберально-прогресистські цінності (щоправда, в їхній «культурно-сталіністській» – на відміну від західного культурного троцькізму – редакції). Русь, натомість, повинна говорити про необхідність захисту автентичної духовності Московитів та поневолених Москвою народів.

Величезне значення у справі будування образу Русі як захисниці етнічних московитів повинен мати принциповий антикомунізм. Більшовизм, з-поміж іншого, був породженням духовності московського народу – це правда. Одначе не варто сприймати більшовизм як певний неминучий фатум. Більшовицька революція була гріхопадінням московитів, що випливало із природніх схильностей їхньої національної душі. Московитам варто усвідомити власну відповідальність за більшовизм, і в цьому усвідомленні знайти шлях катарсису (фактично, має спостерігатися той самий алгоритм, який спостерігається при каяттю і сповіді християнина). Нинішня імперська міфологія спрямована на те, щоб показати гріх чеснотою, на те, щоб поєднати Романових і Сталіна, на те, щоб примирити православ'я з безбожницькими ідеями марксизму-ленінізму. Натомість офіційна руська міфологія повинна, з одного боку, визнавати причетність московитів до явища більшовизму, а з іншого боку – говорити про усе те зло, котре приніс більшовизм не лише поневоленим народам, але й самим московитам.

Ба більше, ми у своїй пропаганді можемо йти ще далі і критикувати московський імперіалізм із ще глибших консервативних позицій, викриваючи облудний характер не лише більшовизму, але й тієї імперської дійсності, котра в першу чергу асоціюється із «західником» Петром I (цікавим прецедентом у межах націоналістичного дискурсу тут можна вважати історіософські і культурологічні міркування Євгена Маланюка). Ілюструючи цю логіку, ми можемо для прикладу уявити, що московські імперські пам'ятники у Полтаві (в тому числі пам'ятник Петру I) будуть зноситися у присутності представників старообрядницьких громад, котрі дякуватимуть українській владі за те, що історична справедливість відновилася, і з лиця землі зникло капище, присвяченому виродку, який надзвичайно сильно скалічив московську національну душу.

Загалом, релігійні питання в українській антиімперській стратегії повинні відігравати надзвичайно важливу роль. Русь має будувати свій, автентичний «Руський світ». Русь має здобути симпатії не лише серед власних громадян, котрі зараз намагаються знайти здорове зерно у «Русскому миру» патріарха Гундяєва, але й тих чесних жителів Московії, котрі твердо тримаються християнського консерватизму. За своїм рівнем релігійності і моралі русини безперечно виграють у московитів, і нам такий стан речей потрібно доповнити відповідними речами ідеологічного, пропагандистського та інституційного характеру. Як і тисячу років тому, Золотоверхий Київ має бути світочем християнської віри на тлі язичництва імперської Московії з її цезаропапізмом та цивілізаційним і моральним виродженням. Особливу підтримку з руського боку повинні мати російські старообрядці, греко-католики, представники РПЦ, котрі мають криптокатолицькі погляди.

У разі перемоги Національної революції в Русі задля втілення вище змальованої стратегії держава і організований націоналістичний рух повинні мобілізувати максимум ресурсів. Маючи контроль над відібраними у олігархів ЗМІ стратегічного значення, держава досить швидко зможе розпочати формування вигідного гуманітарного дискурсу. Важливе значення матиме освіта – як вища, так і середня.

Опираючись на державні програми сприяння, своє слово повинні сказати дослідницькі інститути, просвітницькі установи, фонди і т.д. Потрібно не лише сформулювати наше «обличчя» у площині бачення «московського питання», але й використовувати максимум можливостей, аби поширити наші ідеї серед самих московитів (освітньо-наукова гуманітарна сфера може мати тут дуже важливе значення).

Само собою зрозуміло, що підтримка українською державою етнічного московського націоналізму має відбуватися також і шляхом роботи наших спецслужб, фінансування відповідних російських середовищ, вишколу активістів тощо.

Тези, котрі ми озвучили в контексті потенційної перемоги Національної революції, є цілком актуальними і на нинішньому етапі боротьби. Чимало істинних московитських націоналістів здобуло в Русі досвід революційної боротьби. Зараз ці люди набираються безпосереднього військового досвіду. Встановлені сьогодні контакти між руськими націоналістами і національно-революційними силами Московії повинні лише поглиблюватися і посилюватися.

Що стосується гуманітарної проблематики, то популяризація озвучених вище тез може відбуватися уже сьогодні. Ми не можемо контролювати ЗМІ, ми не можемо визначати гуманітарної політики держави, у якій продовжує панувати режим внутрішньої окупації. Але ми можемо проводити круглі столи, семінари, конференції, влаштовувати тематичні акції, стимулювати науковців тощо. Ми не досягнемо тих масштабів, яких досягли б у тому разі, коли мали у своєму розпорядженні важелі державної влади. Проте це не привід відмовлятися від посилення боротьби у ідеологічній сфері.

В контексті теми, що обговорюється, дуже важливо розставити акценти в площині ставлення до історичної спадщини Київської Русі. З одного боку, та фаза розвитку руського націоналізму, котра характеризувалася тотальною, принциповою антиросійською налаштованістю, супроводжувалася намаганням показати московитів такими, що не мають жодного відношення до спадщини Київської Русі. З іншого боку, окремі середовища у сучасній Русі, котрі намагаються якось «модернізувати» руський націоналізм, часом вдаються до досить небезпечної риторики, яка хоч і визнає першість Русі, але також до числа безпосередніх спадкоємців древньоруської спадщини зараховує Московитів (нерідко така риторика супроводжується якось міфологією новітнього панслов'янізму). Насправді, оптимальну модель варто шукати десь посередині.

Повернення Русі древньоруської спадщини – це ще досі невиконане завдання стратегічної ваги. Плекання образу Русі як найбезпосереднішого спадкоємця середньовічної Київської імперії іде в парі з руйнуванням московської імперської міфології. Водночас цілковите заперечення причетності московитів до руської спадщини є некоректним. Руська нація більш давня, ніж московитська, і середньовічна руська державність, культура та, зрештою, етнічна спільнота відіграла роль одного з чинників московського націотворення. Так само в руському націотворенні, якщо ми поглянемо на цей процес максимально широко, свою роль відіграли греки, готи, варяги.

Нації дуже часто виникають на основі складних генетичних переплетінь етнічного, расового, цивілізаційного, державного характерів. У своїй ґенезі різні первні має руська нація. Так само різні первні має нація російська. Московитська нація почала формуватися на окраїнах Київської імперії, зазнаючи з нашого боку надзвичайно сильних впливів (подібні впливи продовжували відбуватися, зокрема в інтелектуальній і етнічній площинах, і пізніше, тоді, коли русини, будучи бездержавними, виявилися залученими до московського імперського проекту). Одначе чималу роль у московитському націотворенні відіграв євразійський чинник.

Стимулюючи явище московського етнічного націоналізму, руським націоналістам варто пропонувати своїм східним сусідам національно- (а не імперсько-) євразійський погляд на їхню історію і їхню цивілізаційну сутність. Московити повинні віднайти власну ідентичність поза вкраденою у нас історією. Вони повинні усвідомити власну євразійську ґенезу, але не для плекання подальшого імперіалізму, а для знаходження самих себе і для прямування в майбутнє повноцінною нацією, а не імперським монстром. Це потрібно для того, щоб московити дійсно стали вагомим чинником духовного, культурного і політичного оздоровлення на широких євразійських просторах від Дубліна до Владивостоку.

Нам непотрібно реанімувати старий

імперський міф про «братні народи». В усякому разі, Московити повинні сприйматися українцями такими, що не є ближчими за поляків. Зате ми повинні плекати образ московитів як народу, з яким так чи інакше нам доведеться жити по сусідству, і бажано якомога швидше перетворити цих сусідів на мешканців окремої національної держави, котра дійсно дбатиме про їхні національні інтереси, але не втручатиметься в руські справи. Русь стала одним із чинників московського націотворення. Русинів та московитів об'єднує ряд спільних рис – як негативних, так і позитивних. Усього цього не варто заперечувати так само, як і перебільшувати.

Те, що було окресленим у цій роботі як «загальна антимосковська налаштованість руського націоналізму», відіграло свою позитивну роль в руському минулому. Воно було просто необхідним у процесі національно-визвольної боротьби, котра у першу чергу велася проти московської імперії. Нинішнє зростання антимосковитських настроїв є дуже важливим, адже руйнує сформовані в колоніальні часи міфологеми та ментальні риси. Та нині ставка на московський антиімперський націоналізм, на власне московитський етнічний сепаратизм може мати вирішальне значення у справі зруйнування Московії як імперії. Якби московитського антиімперського націоналізму не існувало, його потрібно було б вигадати…

Кожен московитський доброволець, котрий нині воює за територіальну цілісність Русі – це шанс для кращого московського «завтра», котре не суперечитиме кращому руському «завтра». Кожен випадок, коли на етнічних російських землях внаслідок нахабності емігрантів та лобіювання їхніх інтересів з боку влади вибухають стихійні бунти – це шанс для того, що імперський монстр буде зруйнований зсередини, а його труп стане добривом для відродження народів Євразії, в тому числі самих московитів. Не скористатися цим шансом було б для руських націоналістів величезною помилкою.

Ігор Загребельний
І місце

Путівник для тих, хто вагається, або порівняльний розгляд русько-московитської війни 1917-1918 рр) та Антитерористичної операції на сході Русі у 2014 р.

Події, що сьогодні відбуваються на теренах Русі, мають вирішальне історичне на політичне значення для майбутнього як і європейської спільноти, так і усього світу загалом. Саме революційні умови життя, поставили пересічного русина перед фактом вибору політичної моделі подальшого розвитку країни – європейської або російської.

Однак, історичний досвід, який отримала руська держава на початку XX-го сторіччя показав, що зближення з Московією як на соціально-економічному, так і на політичному рівні, призвело до періоду, який називають «Громадянська війна на території Русі 1917-1922 рр.».

Варто порівняти події початку 20 і 21 століть. Найцікавішим у дослідженні цих двох історичних подій є порівняння основних технологій захоплення влади на території Русі під час русько-московської війни (1917-1918 рр.) та Антитерористичної операції на сході Русі у квітні-червні 2014 р. та військово-політичної ситуації на території Сходу Русі у 1917-1918 рр. та у квітні-червні 2014 р.

БІЛЬШОВИЦЬКА ТЕХНОЛОГІЯ

Сьогодні на території Донецької та Луганської областей діють терористичні організації Донецька народна республіка (ДНР та Луганська народна республіка (ЛНР), які задекларували перейняття усієї повноти влади на території м. Донецькта Луганськ і областей на себе. Вже 11 травня, газета Кореспондент.net оприлюднила так звану «дорожную карту» ДНР - програму дій терористів, у якій треба відзначити наступні положення (подається мовою оригіналу) [ ]:

«1.2. Обращение к другим областям Украины с предложением о восстановлении государственности на началах народовластия и федерализма в рамках создания Федеративной республики – Новороссии (далее – Новороссии)»

1.5. Обращения к России и Белоруссии с просьбой о принятии в Союзное государство, а также к Казахстану с просьбой о принятии в Единую таможенную территорию.

1.8. Обращение к Верховной Раде с требованием прекратить карательную операцию и вывести вооруженные формирования Минобороны и МВД Украины с территории ДНР и ЛНР.

2.6. Объявление незаконными вооруженных формирований, находящихся на территории ДНР и ЛНР без их разрешения. Квалификация действий украинских вооруженных сил как военной агрессии с целью уничтожения народа Донецкой и Луганской республик (геноцида). Предъявление ультиматума Верховной Раде Украины и персонально каждому руководителю воинского формирования о прекращении вторжения, немедленном прекращении боевых действий и выводе в суточный срок войск с территории ДНР и ЛНР (за исключением добровольно перешедших под их командование). По истечении суток - объявление всех незаконных воинских формирований диверсантами и террористами, а также выдвижение в адрес должностных лиц киевской хунты обвинения в совершении преступлений против человечества. Ввести ограничение на использование воздушного пространства ДНР и ЛНР для полетов воздушных судов Вооруженных Сил Украины.

4.1. Заключение федеративного договора между ДНР и ЛНР с принятием Конституции Новороссии, предусматривающей создание федеративных органов власти.

4.2. Проведение выборов Президента и Парламента Новороссии. По их итогам - создание федеративного правительства, создание единых вооруженных сил, правоохранительной и налогово-бюджетной системы.»

Паралель.Тепер звернемося до ситуації на території Русі у 1917 р., коли більшовики вирішили остаточно розірвати відносини з УЦР та розпочати збройну агресію проти УНР.

Після того, як більшовики не змогли отримати переважної більшості на виборах до

Всеросійських Установчих Зборів у м. Києві (набрали 10 %, у той час як представники руських партій – 70 %), уряд РНК на чолі з Ульяновим-Леніним, пішов на агресивний крок, видав відозву до руського народу (4(17) грудня 1917 р.) та одночасно з відозвою ухвалив «Ультиматум РНК до УЦР», у якому ми можемо прослідкувати аналогічні «дорожній карті ДНР» положення [ ]:

«Поэтому мы, Совет Народных Комиссаров, ***признаем Украинскую Народную Республику, ее право совершенно отделиться от России или вступить в договор с Российской Республикой на федеративных или тому подобных взаимоотношениях между ними»*** (аналогічно положенню 1.2, 1.5)

« В настоящее время, ввиду всех вышеизложенннх обстоятельств, Совет Народных Комиссаров ставит Раде, перед лицом народов Украинской и Российской Республик, следующие вопросы:

1) Обязуется ли Рада отказаться от попыток дезорганизации общего фронта?

2) Обязуется ли Рада не пропускать впредь без согласия верховного главнокомандующего никаких войсковых частей, направляющихся на Дон, на Урал или в другие места?

3) Обязуется ли Рада оказывать содействие революционным войскам в деле их борьбы с контрреволюционным кадетско-калединским восстанием?

4) Обязуется ли Рада прекратить все свои попытки разоружения советских полков и рабочей красной гвардии на Украине и возвратить немедленно оружие тем, у кого оно было отнято?» (аналогічно 1.8, та 2.6)

Таким чином, перед нами 2 тотожні за змістом документи, які доводять нам, що фактично «маріонетки» РФ використовують ті ж методи, що і їх «радянські» колеги у 1917 р. – Лев Троцький та Володимир Ульянов (Ленін). Однак, різниця між цими документами полягає у тому, що Троцький та Ленін пред'явили саме УЛЬТИМАТУМ, в якому ставили умови УЦР, у той час як програмний документ ДНР має цілком категоричні засади. Така психологічна розбіжність пояснюється тим , що фактично у Леніна та Троцького на випадок неприйняття головних тез ультиматуму УЦР було ще 2 шляхи вирішення проблеми.

Перший – оголошення на здобуття більшості на З'їзді рад у Києві (що зробити не вдалося), другий – збройне вторгнення на територію УНР, під виглядом оголошення Радянської влади на території підконтрольній УНР.

МАРІОНЕТКИ В РУКАХ МОСКВИ

Однак, яскравим прикладом більшовицької технології, яка активно використовується до сих пір у Верховній раді Русі, є технологія «більшовизації» рад, яка була розроблена В. Леніним вже у квітні 1917 р.. Слід відзначити, що 7 червня у студії Громадського Телебачення (HromadskeTV), відомий руській політтехнолог Тарас Березовець заявив наступне:

«У Раді намагаються створити "русскую группу", щоб повернути "сім'ю" (колишнього президента та його посіпак – прим. авт.) до Русі» [20].

На даний момент, «більшовизація» замінена на «кремленізацію» органів законодавчої та виконавчої влади Русі. Яскравими прикладами цієї технології можна назвати Комуністичну Партію Русі та Партії Регіонів Русі, які фактично були (і на даний момент залишаються) маріонетками в руках Кремля.

Паралель. Що стосується шляхів захоплення Русі у 1917 р., то після відхилення ультиматуму РНК УЦР, у вечері 4(17) грудня 1917 р., Ленін доручив провести у Києві Всеруський з'їзд рад, який було зірвано стараннями руських есерів (УПСР), які в свою чергу направили на з'їзд делегацію селянської спілки (Селянського союзу). Відповідно і переважної підтримки більшовики так і не отримали, оскільки селянські маси знаходилися під впливом красномовних лозунгів діячів УЦР – В. Винниченка та М. Грушевського [, С. 60] .

Розлючені більшовицькі делегати виїхали до Харкова, де і зібрався Всеросійський з'їзд рад (11-12) (24-25) грудня Донецького та Криворізького басейнів. Відповідно і представників селянства на ньому фактично не було (при цьому кількість делегатів не перевищувала 300 осіб). Головним досягненням з'їзду можна вважати той факт що:

«Власть на территории Украинской республикиотныне принадлежит исключительно Советам Рабочих, солдатских и крестьянских депутатов на Украине. Вопросы о Советской власти в центре и на местах не допускают никаких уступок. Съезд берет на себя все полноту государственной власти в УНР, которая является федеративной Частью

Российской Республики»[, С. 61].

24 травня 2014 р. на З'їзді в Донецьку «народних представників», який був ініційований організацією «Південний-Схід» на чолі з Олегом Царьовим, відбулося об'єднання ЛНР та ДНР в одну «державу» на федеративних засадах – Новоросію. Вочевидь, головною метою таких кроків з боку обох терористичних організацій була необхідність координації своїх військово-політичних дій[ ].

Паралель. Однак не слід забувати, що головною метою створення як ДНР, так і Радянської УНР було, на думку більшості дослідників, створення ідеї громадянської війни на території Русі. Фактично, РНК робило ставку на те, що перемога Радянської УНР легітимізує включення Русі до складу РРФСР. Аналогічне завдання має і Новоросія – створити ілюзії того, що війна на Соді є громадянською, а завдяки військово-політичній підтримці Московитської Федерації проголосити незалежність та увійти на правах суб'єкта федерації до неї, тим самим «відірвати» від Русі важливий промисловий район.

«ПСЕВДО» ГРОМАДЯНСЬКА ВІЙНА НА ТЕРИТОРІЇ РУСІ 1918 Р.

Вже 22 листопада (5 грудня) 1917 р. Раднарком Московії прийняв рішення «вважати Раду в умовах війни з нами». Більшовики створили комісію Раднаркому на чолі з Троцьким, Леніним та Сталіним (для загальним керівництвом війною). Командувачем військами був призначений Антонов-Овсієнко (на фронті його функції виконував полковник М. Муравйов). Наступ армій розпочався у 20-х числах грудня, оскільки більшовицька армія не могла організувати перегрупування на військово-стратегічних напрямках просування. Вже 25 грудня Антонов-Овсієнко віддав наказ наступати на такі важливі напрямки як [, С.159-161]:

1. Гомель-Бахмач: загін Р.И. Берзіна (1800 чоловік, 4 батареї)
2. Орел-Бєлгород: «північний загін» Р.Ф. Сіверса (1260 чоловік, 14 кулеметів, 6 одиниць артилерії)
3. В Смоленську формувалася 2-а колона Соловьєва (1100 чоловік, 10 кулеметів, 2 одиниці артилерії)
4. В Бєлгороді знаходився загін Н.А. Ховріна (300 чоловік)

Слід відзначити, що більшовицькі командири не могли впоратись із неконтрольованою солдатською масою, яка по мірі просування розпочинала грабунок мирного населення, реквізиції, розстріли. Деякі загони доводилося роззброювати ті відправляти на переформування, оскільки вони були морально розкладені. Однак, слід відзначити, що основою загонів більшовиків становили дезертири та «революційні» матроси, які відрізнялися особливою жорстокістю під час бою. Основний удар групування Антонова здійснило у районі Донбасу (Горлівка-Макіївка). Під кінець 1917 р. план наступу Антонова полягав у відкритті шляхів сполучення з Донбасом через лінію Лозова – Слов'янськ. В сторону Русі планувалося творити заслон зі збірних резервів [, С. 65].

Таки чином, ми можемо сказати, що головним стратегічним аспектом проведення такої операції було захоплення стратегічно та економічно важливого промислового району УНР. Захопивши Донецький та Криворізький басейни, РНК РРФСР отримав можливості на власний розсуд використовувати природні надра цього промислового району, тим самим поставивши у скрутне становище промисловість УНР. Перекриття шляхів сполучення з Великим Військом Донським остаточно ліквідувало можливість ведення спільних дій для боротьби з більшовицькою агресією військ УНР та Дону.

Що ми маєво на сьогоднішній день? Донецько-Криворізький басейни важливі для нас і по сьогоднішній день, але не запасами кам'яного вугілля, видобуток якого безперспективний для нашої економіки в цілому. Басейни важливі для Русі, оскільки на їх території сконцентровані великі запаси горючих сланців. В США, де відбувся так званий «сланцевий прорив», загальний об'єм промислового виробництва збільшився на 12 %, у той час як у країнах де видобуток сланцю не є пріоритетним завданням для економіки рівень впав на 2 % (КНР), 3 % (Великобританія), 6 % (Японія)[ ]. Американський посол Джон Ф. Тефт заявив наступне: «Украина имеет достаточно ресурсов, чтобы быть почти полностью энергетически независимой – особенно с учетом “революции сланцевого газа”, которая началась в США, и Украина имеет собственные потенциальные запасы сланцевого газа».

Цікаво відзначити, що за підрахунками експертів, на Дніпровсько-Донецького району (таку назву він отримав на Заході) налічується

(за підрахунками компанії Shell 1,34 трильйони м3 горючих сланців [ ].

Паралель. Однак, головна різниця між Руссю у 2014 р. та УНР у 1917 р. полягає у тому, що уряд УЦР не зумів організувати системи оборони від більшовицької агресії: на 9 січня 1918 р. за IV універсалом, мала відбутися заміна армії народної міліцією: «З тим, як армія буде демобілізуватись, приписуємо відпускати вояків, після підтвердження мирних переговорів – розпустити армію зовсім, а потім замість постійної армії завести народною міліцію, щоб військо наше служило охороні робочого народу, а не бажанням пануючих верств» [ ].

Через 6 днів на станції Крути загін сотника Гончаренко, який налічував 300 осіб, був розбитий загоном армії Муравйова. Після цього бою (який в свою чергу був оспіваний багатьма українськими діячами тієї доби), на шляху до Києва більшовикам протистояли невеликі загони армії УНР, які розуміючи необхідність оборони міста не розійшлися по домівках, а продовжували чинити опір агресору [, С. 79]. Однак, дії таких команд «місцевої самооборони» не зуміли зупинити більшовицьку навалу – вже 22 січня (4 лютого) 1918 р. Муравйов був вже в Києві. Саме під час облоги міста більшовики проявили нечувану жорстокість: 7 тисяч снарядів було випущено по житловим кварталам міста.

Київ обороняли такі загони[, С. 81]:

1. Кінний полк «Захист» - 800 шабель, 100 кулеметів, 21 гармати.
2. 1-Богданівський полк (500 багнетів, 40 кулеметів), який був відізваний з фронту.
3. Шевченківський полк георгіївських кавалерів (800 багнетів, 30 кулеметів).
4. Богунський полк (800 багнетів, 30 кулеметів).
5. Дорошенківський полк (800 багнетів).
6. Курінь Чорноморських козаків (800 багнетів).
7. Вільне козацтво (20 сотень, усього – 1200 чоловік).

Загалом, Київ обороняли 7 000 чоловік.

Однак, місто вдалось взяти вже на наступний день. Цікаво відзначити, що деякі руські частини переходили на сторону ворога. Так, Шевченківський покинув місто ще до початку бою на вулицях міста, а богунський полк перейшов на бік ворога. Тільки наступаючи у лютому-березні айстро-угорські війська зуміли вибити більшовиків з Русі.

На даний момент, під час проведення АТО на території Донецької та Луганської області в бойових сутичках з сепаратистами задіяні як і регулярні формування української армії, так і добровольчі (полки національного захисту) – «Донбас» та «Дніпро», що показує нам тотожність військово-стратегічної ситуації на території Русі у 1918-1921 рр. та у 2014 р..

Однак загальна військово-стратегічна ситуація 2014 р. не є тотожною ситуації 1918 р. – руська армія змогла зупинити ворожу Інтервенцію на території Сходу держави, а органи СБУ подолати хвилю сепаратизму в інших областях Русі.

ЕФЕКТИВНИЙ ТЕРОР

Паралель. Після захоплення Києва більшовиками, розпочалася хвиля масового терору, який був спрямований на прибічників «контрреволюційного режиму». 22 січня (4 лютого) 1918 р. Муравйов видав персональний наказ № 9:

«Войскам обеих армий приказываю беспощадно уничтожить в Киеве всех офицеров и юнкеров, гайдамаков, монархистов и всех врагов революции. Части, которые держали нейтралитет, должны быть немедленно расформированы, их имущество передать в военно-революционный комитет гор. Киева. Командующему 1-й армией Егорову взять на себя организацию Киевской красной гвардии» [, С. 150-152]

Слушне зауваження зробив у свої спогадах Антонов-Овсієнко: «В глазах местного населения этот военный диктатор был оккупантом, пришельцем из «совдеповской Московии» [, С. 154]. Для боротьби з контрреволюцією, Муравйов доручив організувати у місті ЧК, яка мала «боротися з проявами контрреволюції. ЇЇ жертвами стали пересічні громадяни, які так чи інакше висловлювали невдоволення встановленню у місті владою. Був заколотий багнетами митрополит київський – Володимир. В Маріїнському парку було розстріляно 200 дітей-гімназистів тільки за те, зо вони були приписані до місцевого військово-спортивного клубу. Також жертвами терору стали офіцери та цивільні, які були зареєстровані у списках УЦР після 1 січня 1915 р.. Після реєстрації їм видавали спеціальні білети червоного кольору.

собі ці білети мали розстрілюватися на місці. За даними Руського червоно хреста загальна кількість жертв «першого приходу більшовиків» становила від 3 до 5 тисяч чоловік [, С. 85].

За даними СМІ (19 квітня 2014 р.), голова ДНР В'ячеслав Пономарьов розпочав формування «народних дружин» метою яких було виявлення усіх підозрілих людей. Так, головним завданням цієї організації є виявлення україномовних людей, а також організація погромів маєтків та житлових кварталів ромів (циган) [ ].

Ці приклади, яскраво демонструють нам той факт, що уряд ДНР проводить відверто расистську політику, які не відрізняється від методів ЧК, Гестапо, НКВД – виокремлення та знищення неблагонадійних людей, які представляють загрозу для існуючого режиму.

ЩО НАС ЧЕКАЄ?

Це питання задають собі мільйоні русинів кожного дня. Я можу наголосити на тому, що фактично пряма агресія з боку Московії таки може відбутися, але на обмежену територію, ***оскільки Московія не зможе витримати партизанської війни на значній території Русі.***

Нещодавно у ЗМІ з'явилася інформація про створення партизанського загону «Донбас» під керівництвом Д. Яроша, який з квітня розпочав реалізацію цієї доктрини.

Паралель. Важливо зазначити, що саме партизанський рух на території Русі зіграв одну з вирішальних ролей у розгромі армії А. Денікіна: розвивши великі темпи наступу, добровольча армія не змогла налагодити тилові комунікації та тилове забезпечення. Озброєнні загони Нестора Махно нападали на обози білих армій, загони поповнення та інші тактично та стратегічно важливі одиниці військового забезпечення [, С. 515-520].

Ще одним фактором програшу армії Денікіна можна вважити те, що він висуває тезу «Єдина, неділима Московія», яка зараз активно використовується у пропаганді Кремля:

«Что я могу сделать, если русские белые руководители не понимают: та Россия, которая возрождается на наших глазах, не будет той же в точности Россией, что была раньше. Польша, как и Финляндия, больше не может быть частью этого государства! В сентябре я послал Деникину военную делегацию во главе с генералом Карником, дабы заявить, что мы готовы пожертвовать польской кровью для его движения. Но когда Карник поднял вопрос о независимости Польши, Деникин начал говорить о неделимой России, частью которой Польша якобы оставалась до сих пор. Пока будет господствовать такая точка зрения, я считаю безнадежным делом вступать в переговоры с высшими лицами России»[, С. 103]

Ці важливі, на мою думку, слова сказав видатний польський військовий та політичний діяч Юзеф Пілсудський, коли до нього з дипломатичним візитом прибув Карл Густав Маннегрегйм («людина, яка перемогла Сталіна»).

Коментувати його слова не потрібно, скажу лише те, що на даний момент, теж саме що відбувалося із Польщею у 1918-1921 рр. на даний момент відбувається і із Руссю – Польське питання замінене на Руськ. Русь вже перемогла Московію – ***до Руського питання повернулася світова спільнота.***

Вивчення історичних проблем та завдань, які поставали перед урядами різноманітних державних творень, які в свою чергу так чи інакше пов'язували свою політику з Руссю та її територією, є невід'ємною складовою у сучасному державотворчому процесі. Руські політики та державні діячі у своїх внутрішніх, так і у зовнішніх політичних діях мають спиратися на історичний досвід, який в Русі колосальний. Завдяки чіткому аналізу політичних, військових та соціально-економічних помилок минулого, русь зможе набагато результативніше реагувати на зміну політичної та економічної ситуації у країні та у світі. Саме тому русь повинні засвоїти одну тезу і надалі жити з нею найближчі 5 років:***«Мені нічого запропонувати вам, окрім сліз, крові та поту» (У. Черчілль під час початку битви за Британію*** (1940 рік)[, С. 285]).

Список використаних джерел

1. IV Універсал Української Центральної Ради – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://gska2.rada.gov.ua/site/const/universal-4.html

2. Антонов-Овсеенко В.А. Записки о гражданской войне в 4 Т. – Т. 2- М.-Л.: Госиздат : Отдел военной литературы, 1928. — 298 с.

3. Антонов-Овсеенко В.А. Записки о гражданской войне в 4 Т. –Т. 1 - М.: Высший военный редакционный совет, 1924. – 271 с.

4. Гончаренко О.Г. Белое Движение. Поход от Тихого Дона до Тихого океана – М.: Вече, 2007. – 384 с.
5. Грицкевич А.П. Борьба за Украину, 1917-1921. – Минск: Современная школа, 2011. - 528 с.
6. Деникин А. И. Очерки Русской смуты :[в 3 кн.]. Кн. 3: т.4, т.5 Вооруженные силы Юга России - М. Айрис-пресс , 2013. - 832 с.
7. ДНР и ЛНР приняли "дорожную карту Независимости". – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://korrespondent.net/ukraine/politics/3362477-dnr-y-lnr-prynialy-dorozhnuui-kartu-nezavysymosty
8. Какурин Н.Е. Как сражалась революцияв 2 Т. - Т. 1 – М.: Политиздат, 1990. – 500 с.
9. Карта наступления украинской армии на Славянск. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://www.dialog.ua/news/2328_1399027671
10. Красный террор на Юге России / предисл.,комментарии д.и.н. С.В.Волкова. – М.: Айрис-пресс,- 2013.- 544с.
11. Логвинец В. Спасет ли энергетикуУкраины «американскийсценарий»?. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://odnarodyna.com.ua/node/11709
12. Маннергейм К. Линия Жизни. Как я отделился от России. – М.: Алгоритм, 2013. – 304 с.
13. Победитель в российско-украинском кризисе — США. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://aktiv.com.ua/archives/9856
14. Речь Петра Порошенко на инаугурации: полный текст– [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://news.liga.net/news/politics/204900

Пришва Родіон Володимирович

І місце

Інформаційна війна Московії проти Русі

Здавалось би, що інформаційна війна є різновидом звичайної війни.Як висловився один американський генерал: «Війна – це узаконений спосіб руйнувати речі і вбивати людей». Точніше не сказати.

Інформаційна війна хоч і не руйнує речі, але вона впливає на душу, свідомість і вчинки людей. Це максимальний прояв медіа маніпуляції, яка є завжди, до речі, прихованою і в цьому її особливість. Інформаційна війна не тільки сприяє дезорганізації і втраті сил суперника, а й дозволяє повернути статус кво на свою сторону, вселити віру в справедливість своїм діям і вчасно провести мобілізацію, якщо буде потрібно. Коли йде мова про гострі політичні зіткнення, коли ставка занадто висока, відбувається схожа ситуація. Як ви думаєте, коли в Московії велася остання інформаційна війна? Певно, що це риторичне запитання. І ним вже задавались в Абхазії, Грузії та Південній Осетії.

Чому маніпулювання взагалі можливе? Тому що в його основі лежить знання ряду психологічних і соціальних закономірностей .

Чого хочуть люди? Люди хочуть мати несуперечливу картину світу. Вони хочуть знати, що відбувається. Також вони не в стані усвідомити те, що деякі речі просто трапляються, що не мають пояснення і світ хаотичний. Люди не можуть в це повірити, так як потребують пояснень. Окрім цього більшість хоче, щоб пояснення світу давалось нами самими. Нікому не подобається, коли навязують чужу думку. Зате подобається усвідомлювати, що людина є частиною чогось цілого, адже на стороні більшості стоїть правда, там всі переможці, чи не так? Масмедіа лише створює враження, що розділяючи створену позицію, людина знаходяться серед більшості. Тому сьогодні лише ЗМІ, по суті, створюють бачення світу, надають йому нових образів, виконують наші потреби порядку. Як казав Йозеф Геббельс: «Брехня, повторена в газетах тисячу разів, стає правдою». «Дайте мені засоби масової інформації і я з будь-якого народу зроблю стадо свиней».

Важливим АЛЕ є те, що засоби масової інформації ніколи не говорять нам, що добре, а що погано. І для того, щоб ми зробили вибір, нас повинні підштовхнути до цього.

Коли ми чуємо «державний переворот у Києві» і «непорядки у Києві», у нас складаються різні уявлення про одну і ту саму подію. ЗМІ лише називають цю подію. В цьому і полягає різниця сучасних російських масмедіа від тих, що були 30-40 років тому, від радянської пропаганди. Перевага перших полягає в тому, що ми не тільки переконані в правильності нашого умовиводу, але й відсутності нав'язування чужого світобачення.

Чому саме телебачення? Тому що людині краще один раз побачити канал новин, ніж сто разів почути про подію. У нас складається ефект живої присутності, все відбувається на наших очах. Жоден інший комунікаційний канал такого ефекту створити не може, як і інтернет. 5 травня у м. Слов'янськ Донецької області біля телевізійної вежі почався збройний конфлікт. У соцмережах користувачі писали про одного загиблого з боку проросійських активістів і декількох поранених. Пройшо декілька днів, і вже 9 травня спроби захопити вежу знову повторилися. Ці події лише підтверджують всю небезпечність російської інформаційної війни.

Більш того, президент Московії Володимир Путін вже встиг нагородити орденами працівників російських ЗМІ «За об'єктивність у висвітленні подій в Криму». Указ № 269 «Про відзначення державними нагородами РФ», був підписаний ще 22 квітня, але публічно про нього не повідомлялося, передає Еспресо.TV з посиланням на «Ведомости». Але ж неможливо підкупити людей Майдану на смерть, вони можуть лише загинути за високі ідеали, за сім'ю. Підкупити можна лише озброєних, які точно знають, що нічим не ризикують.

Що ще робить телебачення для самих вишуканих розумів?

Ми хочемо сформувати для себе картину

світу, прийти до висновків і довіряти теж самі собі, знаючи, що політики нас обманюють, правда?

Щоб знайти з цього вихід, варто використати тактику телебачення, яке, до речі, полягається на витоки інформації. Для того щоб проводити інформаційну війну в державі потрібно як мінімум контролювати всі канали. В Русі це зробити важко, так як у всіх каналів різні власники, в Європі присутній плюралізм, але за певний час результату можна було би досягти. В Московії на це не йде багато часу. Якщо згадати конфлікт з Південною Осетією, було сказано, що тоді Московія програла інформаційну війну. Так ось сьогодні вона виявилась готовою, адже ці механізми почали розвиватись ще в 2012-2013 рр. Люди, що направляють інформацію на РТР та УРТ є просто блискучими професіоналами своєї справи, їхні механізми однозначно перевершили і руські, і західні. Професіоналізм і потужність Дмитра Кисельова, московитського журналіста та телеведучого, не можна порівняти із всією роботою достовірного московитського телеканалу «Дощ» разом взятою. Такого немає на телеканалах Русі. До речі, Дмитро Кисельов русин.

Чому ж Дуров покинув свою мережу?

Цікаво те, що засновник соціальної мережі Павел Дуров, який нещодавно продав свою долю «ВКонтакті», працює над новим софтом, який зробить стеження в інтернеті технічно неможливим. Це один з вагомих кроків у боротьбі з використанням особистих даних і проведенням інформаційних війн.

Він повідомив, що йому довелося продати частку «В контакті» через конфлікт з ФСБ. Як зазначає газета Відомості: «13 грудня 2013 ФСБ зажадала від нас видати особисті дані організаторів груп Евромайдана. Нашою відповіддю була і залишається категорична відмова - юрисдикція Московії не поширюється на українських користувачів «В контакті». Видача особистих даних русинів російській владі була б не лише порушенням закону, а й зрадою всіх тих мільйонів жителів Русі, які нам довірилися», - пише Дуров на своїй сторінці в соцмережі. За його словами, в процесі йому «довелося пожертвувати багатьом, у тому числі моєї часткою «В контакті». «Але я ні про що не шкодую – захист особистих даних людей варто цього і набагато більшого. З грудня 2013 у мене немає власності, але у мене залишилося щось важливіше – чиста совість і ідеали, які я готовий захищати», – зазначає Дуров.

«Ніколи ще в історії людства комунікація не була настільки легкою і доступною. І ніколи ще настільки легким і доступним не було тотальне стеження», – каже Дуров, згадуючи нещодавній скандал з Едвардом Сноуденом. Як він пише у своїй колонці для видання Slon, зараз всі його сили кинуті на розробку софта, який зробить це тотальне стеження технічно неможливим. Тому в цьому році Дуров пожертвував гроші на створення некомерційного фонду Digital Fortress, місія якого – фінансування технологій безпечного спілкування. «Я завжди хотів мати спосіб передачі інформації, користуючись яким я міг би бути впевненим, що навіть штатний системний адміністратор або розробник не зможе отримати доступ до моїх повідомлень», – говорить Дуров.

Русь програла інформаційну війну

"Русь не є незалежною, бо не можна вважати незалежною країну, яка інформаційно собою не володіє, яка є не при власній тямі", – вважає письменниця Оксана Забужко.

Русь тут не виняток. Масова таблоїдизація українських ЗМІ є цілком програмовою, політичною і соціальною інженерією, яка в країнах європейської союзу, де цей процес помітили раніше, отримала цілком вже прийнятий і в академічному середовищі вживаний за згодою термін - "путінізація ЗМІ", – зазначила письменниця, і вона мала рацію. Саме контроль за інформацією є тим інструментом поневолення Русі, який впродовж 12 років дуже активно діяв на наших теренах і станом на сьогодні цей процес інформаційної окупації, підкорення собі основних українських телевізійних і радіоресурсів, цей процес в принципі можна вважати завершеним. "Жовті" новини, низькопробний шоубіз, суцільний

таблоїд, на тлі якого відбувається маніпуляція шляхом вкидання певних політичних проектів, маніпуляція думкою руського виборця у напрямку імітації політичного життя і в напрямку тому, який вигідний замовникам. Так, під час проведення антитерористичних акцій в Одесі 2 травня загинуло близько 48 людей, але ж ніхто не каже в скільки разів більше було жертв в Дагестані через російські «антитерористичні» дії. Без розуміння цих речей, без установки українському суспільству діагнозу його фундаментальної свободи, говорити про свободу індивідуальну, безперечно, потрібно, важливо, але необхідно попереджати людей про те, що вони живуть в умовах інформаційної окупації, і про те, що їм потрібно навчитись боронитись, виробити техніку інформаційної безпеки та інформаційного самозахисту для мобілізації. Русь програла інформаційну війну.

До речі, ключовою розгадкою того, чому саме Слов'янськ став найгарячішою точкою на карті Донеччини, може бути сланцевий газ, йдеться у сюжеті ТСН. Журналісти провели власне розслідування про таємниці так званого "Юзівського проекту", які неохоче обговорюють і в самій Русі, оскільки він приховує великі ресурси, що можуть змінити енергетичну мапу світу.

Так, у містечку Слов'янськ немає ні важливих підприємств, ні шахт, ні військових частин чи наукових інститутів. Проте він розташований у самому центрі території "Юзівського проекту", де зосереджені поклади наймодернішого енергетичного ресурсу 21-го століття – природного газу щільних піщаників, так званого сланцевого газу. Гігантське родовище охоплює частину території Донецької на Харківської областей.

Щодо Краматорську: устаткування для металургії, вугільної галузі і енергетичного комплексу, яке там виробляють, в основному закупає Московитська Федерація. Московські газети неодноразово натякали на те, що прибутки від газових компаній отримують безпосередньо Володимир Путін та його оточення. Таким чином, відторгнення від Русі частини Донбасу має пряме відношення до найбільших кишень Московії, а не до слов'янської єдності. Обставини вказують на те, що на Сході Русі немає ніякої боротьби за гуманізм, за федералізацію, захист російськомовного населення, слов'янських патріотів і проти міфічних бандерівців та столичної хунти. Це все вигадані образи, які створили в кремлівських кабінетах і вклали в голови пересічних дончан, щоб приховати справжню мету спецоперації Московії.

Висновки робимо самі.

МЕРЕЖЕВА СТРУКТУРА З ПАТРІОТІВ І НЕГІДНИКІВ

Прихильник нової київської влади, командир батальйону «Донбас» Семен Семенченко розповів російському телеканалу «Дощ» про те, чому став воювати, чим Слов'янськ, на його думку, схожий на Чечню, і чи зможе Русь стати колишньою.

«Давайте подивимося, як це все починалося. Перший мітинг, на який вийшов народний губернатор Губарєв і заявив про те, що ми за Московію, збирала Партія регіонів. Зібрали бюджетників, привели з усіх міст, і потім так вийшло випадково, що прийшов Губарєв, йому дали виступити, і він цих людей дуже швидко запалив ідеєю Московії, федералізації, зігравши на те, що наші гроші відбирає центр. Після цього ми бачили, що всі мітинги за Московію збиралися директорами підприємств, шахт, бюджетних установ, мерами обласних міст, тобто всіма тими людьми, які спочатку працювали саме з правлячою Партією регіонів. Московія тут абсолютно була ні при чому. Фінансувалося це за рахунок місцевих підприємців, підприємств та інше. Нагнітались антируські настрої.

Представники Партії регіонів хотіли повторити те ж саме, що було в 2005 : закріпитися, зберегтися, а потім прийти і перемогти знову. У процесі цих торгів вони лякали центральну владу сепаратизмом.

Що відбувалося далі? Далі ті сили, яких підняла з дна Партія регіонів, всі ці колишні монтажники , слюсарі , вони відчули , що вони можуть стати кимось ще : народними мерами, губернаторами, вони можуть віджати щось. Ця сила почала виходити з-під контролю, вона

почала діяти самостійно. З'явилася група авантюристів, ці люди жодного відношення до політики не мають зараз.

Якщо на Сході Русі є люди, які дійсно виступають за приєднання до Московії, як вони можуть відстоювати свої права? Перше, вибиратися до Верховної Ради, приймати закон про референдум, і цей референдум проводити, приєднуватися або якимось іншим шляхом. А що відбувається? Нахабна брехня по телевізору про якихось бандерівців, про «Правий сектор», про те, що вбивають людину на мітингу, це – прес-секретар «Свободи», 19 -річний хлопець Дмитро Чернявський. По російському телебаченню показують, що це проросійські мітингувальники вбили бандерівця. Тобто нахабна брехня – раз. Друге: викрадення людей, вбивства людей, залякування людей, штурми адмінбудівель.

А чому вийшло, що міліція в Донецьку настільки нелояльна до Києва і не підкоряється ?

По-перше, варто подивитися, з кого складається міліція, це природний відбір. Залишаються люди, в основному, для корупційних схем – це раз. Друге: вони самі стали жертвою пропаганди, вони самі розповідали про відрубані руки беркутівців на Майдані, розповідали, як « Беркут» палили коктейлями «Молотова», і вони в це вірять самі. Третє: меркантильні міркування , їм розповідають, що вони будуть отримувати 1200 доларів, коли будуть служити в російській поліції.

Тепер, насправді, ситуація в Слов'янську залежить від того, як будуть далі розвиватися події в країні. Все залежить від народу. Від Московії це зараз не залежить, тому що позиція Московії вже зрозуміла, вона допомагатиме дуже прагматично, тобто залежно від успіхів , які матимуть сепаратисти, ніякого вторгнення не буде. Це перше. Друге: все залежить від народу, якщо народ вийде на авансцену третім гравцем, то тоді може все бути по-іншому. Якщо ні, то залякають людськими жертвами, всіх амністують, можливо, віддадуть область.

Те, що люди беззбройні зупиняють військову техніку руками – це міф. Як зсередини виглядає все це дійство? Знаходиться координатор, знаходяться люди, які за гроші збирають інших людей, це група, кістяк. Всі інші місцеві жителі обробляються протягом декількох днів страшними розповідями. Місцева міліція дуже лякає цих людей і стоять, в основному, для того, щоб люди не розбігалися .

Вирішується це моментально, наприклад, створенням територіальних частин з місцевих, які просто пройдуться по людях і поговорять з ними про те, що приїдуть бандерівці і почнуть вбивати. Це елементарно все робиться при бажанні, тим більше, якщо є держава. У нас поки держави зараз немає, є мережева структура з патріотів, ну і мережева структура з негідників.

«Над пропастью во лжи»

Не можна сказати, що московська недоброзичливість до Русі – це щось нове в інформаційному просторі держави. Навпаки, вона так прижилася, що більшість медіа, не замислюючись, тиражують очевидну неінформаційну продукцію. Навіть війна не дуже вчить відокремлювати факти від фейків, свідомі вигадки від коментарів. Наша преса, часто неусвідомлено, працює всупереч національному інтересу, керуючись тільки бажанням першою повторити ефектну фразу. На папері Закон «Про інформацію» зобов'язує державу дбати про інформаційний суверенітет. Але на практиці правнича норма так і не наповнилася змістом. Частково питанням мав би займатися інформаційно-аналітичний департамент при МВС Русі. Але не він один. Кожна редакція мусила б визначатися стосовно інформації не лише в контексті «скільки людей прочитає новину», а й «кому це вигідно».

Зараз важко говорити однозначно про те, що військова машина Московії направлена лише на Русь. Можливо, це лише відправна точка, перший стрибок, за яким послідує зазіхання на території центральної та західної Європи. Чи можливе розгортання «Третьої світової» у XXIст.?.. А може ми ще й досі чуємо відгомін Другої світової війни?.. Сьогодні хтось боїться такі фрази вимовляти вголос, а хтось, в свою чергу, робить на них великі ставки… Як би там не було, але виступ лідера ЛДПР Володимира Жириновського на телеканалі «Россия-1» навіває не лише русинам, а й деяким європейцям неприємне відчуття. «Нас ніхто не буде бомбити. Треба, щоб московити увійшли до Русі. І я б це вітав…Ось – московитські танки вже підходять до Угорщини, Відня і до Німеччини. Ось це потрібно.»

Чим ж завершаться у майбутньому невгамовні старання імперської Московії здобути світову гегемонію – сказати важко. Чи понесе за собою інформаційна війна масштабне використання зброї масового знищення –

загарбницька ідеологія та тоталітарна система зазнає краху, уже довела історія. Свого часу Отто фон Бісмарк сказав: «Московитів неможливо перемогти, ми переконалися в цьому за сотні років. Але московитам можна нав'язати фальшиві цінності, і тоді вони переможуть самі себе!». Але з того часу багато що змінилося. Нам треба спробувати заперечити слова Бісмарка.

Говорухіна Валерія
II місце

Русько-московська війна 1917-1922 та Народна війна 20-х рр.

Досліджуючи часи Визвольної боротьби за Руську державу 17-22-го років, можна знайти чимало спогадів про ті бурхливі, революційні часи, які написали наші земляки про свою участь в них. Наша велика літературна спадщина доводить, що ми були, є і будемо дітьми Великої Нації — сильної, стійкої, войовничої, непереможної, а разом з тим веселої нації, з вогниками в очах.

Повстанський рух на Русі 1917-22 і пізніших років – це збройний рух руського селянства і частково робітництва, спрямований на захист своїх прав на володіння землею, на захист Русі від окупаційних режимів, за народну владу і вже потім за національне і соціальне самовизначення руського народу. Повстанчий рух набирав все більшого національного змісту й став набувати виразної політики руської визвольної боротьби. Але не зважаючи ні на що, повстанці завжди лишалися поблажливими до своїх ворогів. Наприклад, в 1920 році повстанці були готові йти на компроміс відносно окупантів. Їх головною вимогою було збереження суверенності Русі й створення національної руської армії, що мали бути виявом бажань та волі руського селянства. Після таких вимог головнокомандувач радянських збройних сил Л. Троцький видав наказ "роззброєння кулацьких і взагалі бандитських елементів села й міста", щоб "Русь була очищена від бандитизму і хаосу". У боротьбі з руськими повстанцями радянська сила була неефективною і зазнавала все більших втрат. Ленін визнав, що руський повстанський рух є великою силою на Русі. Та радянська влада не здавалась і відправляла до Русі все більше і більше загонів чекістів.

Антибільшовицький повстанський рух 20-х рр. XX ст. носив загальноселянський характер і був типовою реакцією на більшовицьку політику “військового комунізму”, насильницької колективізації, депортацій, терору голодом. Посилювали протистояння в руському селі політика “класового розшарування”, створення інституту заручників, використання проти повсталих московських військових частин, які поводили себе в Русі як на захопленій ворожій території.

Важко сказати з чого почались постійні протистояння русинів і москалів. Москалі інстиктивно відчувають, що їх імперію знищить вищість руської культури, вищість руського творчого духу. Їх інстинкт підказує їм, що саме Русь заб'є кілок в могилу московитської імперії. Отже, потрібно знищити Русь всіма силами і всіма засобами.

Кров жертв, що полягли в боротьбі за велику ідею, породжує нових борців. Отож, Московщина шукала й інших, ніж фізичне, способів знищення руських «сепаратистов». Найдієвішим було московщення провідної верстви. Не дивно, що після 1917 р. змосковщена московитська інтелігенція завела Русь до старої московської тюрми народів. Але серед тієї нашої змосковщеної інтелігенції знайшлося досить людей, щоб проголосити Руську незалежну республіку і три роки збройно її боронити від загарбання Московщиною. І після поразки збройної боротьби залишилися сотні тисяч руської інтелігенції, мільйони людей, які прагнуть Руської незалежної держави. І борються за неї, хоч співвідношення сил Московщина — Русь, здавалося б, дає мало надій на перемогу. Борються, без надії сподіваючись, за висловом Лесі Українки. Борються, бо вірять у перемогу. Вбити цю Руську віру — цілковито і остаточно поневолити Русь.

Вся московська пропаганда в Русі, всі її зусилля в школі, літературі, мистецтві, науці спрямовані до одного-єдиного: вкоренити в голови і душі русинів почуття безсилля-слабості Русі і водночас страх перед силою Московщини. Переконати русинів, що московитська мова, московитська культура відсталі, нерозвинені, маловартісні. Вкоренити в руській душі почуття руської національної нижчості. Вкоренити зневіру у власні руські сили: культурні, господарські, державотворчі. Скувати Руську душу духовними кайданами рабства, тоді фізичне рабство настане саме собою. Ніхто не знає, наскільки Московщина вкоренила в русинів почуття руської національної нижчості, безсилля Русі; наскільки отруїла душу русина; наскільки скалічила руський дух боротьби.

Пропаганда відіграє досить велику роль, саме тому червоні кинули багато зусиль на виготовлення агітаційних листівок, на

вербування вчителів, які доносили своїх учням "правильну" політику та змушували дітей приймати участь у різних промосковських концертах та виставах. Це лише кілька поширених прикладів, але головним було якщо не виходить завербувати, то просто знищувати руських селян.

Саме наше село врятувало і пронесло через століття руської бездержавності і московського нищення все те, що називається руською культурою. Культура, що її врятувало наше село, стала невичерпним джерелом наших національних скарбів.

Московщина щоразу готувалася до нового наступу. Але й Русь, відчувши свою силу, також почала готуватися до боротьби. Московія поспішила перша вдарити, поки не пізно. Насамперед — по руській провідній верстві. Вдарила одразу і по руському селянству випробуваним уже способом — голодомором. За роки голодомору руського селянства померло близько 8 мільйонів людей. Московські голодомори Русі 1921, 1933, 1946 років — це лише частини плану знищення джерела руського націоналізму — руського селянства. Точніше — продовження кількасотрічних зусиль Московщини знищити українство.

Яскравим прикладом часів збройної боротьби 20х років був Холодний Яр. Місцевість, в якій все нагадує про сумне й радісне минуле Русі, де в кожному селі чи місті є свої спогади про ті події. Наприклад, над Суботовом - "Церква Богдана", над Чигирином — гора, на якій був замок гетьмана Петра Дорошенка, а ще сотні могил-курганів, які свідчать про те, що тут постійно продовжувалась боротьба за волю Русі.

Якщо Ви ще не були в цій місцевості, то дуже раджу поїхати, адже Чигиринщина — це живий приклад того, як люди, що незламні духом та натхненні любов'ю до своїх земель та свого народу, можуть успішно боротися з незрівнянно сильнішим ворогом. Потрапивши на ці землі відчувається сильний дух, що додає сили й натхнення кожному. І напевно саме тому, коли в Русь вперше посунули москалі, то холодноярські села повстали у Визвольній боротьбі. Повстанці розуміли, що земля належить не графам, яким роздарували козацькі землі московські царі, а їм, селянам, бо вона полита кров'ю і потом його сім'ї, його батьків та прадідів. Тож для повстанця москаль завжди був лише москаль — одвічний ворог Русі. І вітали їх завжди однаково — кулями.

Руські землі завжди були ласим шматком для ворогів. Якби це сумно не звучало, але цими ворогами ставали й народи, яких багато хто вважає братськими. В часи Визвольної боротьби наш так званий "братський народ" захоплював наші землі, грабував селян, знищував людей, які не те щоб захищали свої землі зі зброєю, а й всіх хто не хотів їх сприймати за владу. Наслідки були найжахливіші…незліченна кількість вбитих русинів, які були закатовані та вбиті.

Вам не здається, що зараз ми переживаємо так зване дежавю? Московія — окупант, що намагається відібрати у нас землі, направляє до нас своїх військових, що вбивають наших рідних, що грабують наші міста і села. Нажаль є люди, які досі кричать про те, що москалі то так званий братський народ, що ми маємо триматися разом та завершити збройне протистояння.

"Ворог вивчає минуле, щоб мати досвід на майбутнє". А ми вивчаємо своє минуле? Почитавши історію є всі підстави стверджувати, що у всі часи головним ворогом Русі була,є і буде Московія.

Завжди дивувалась тому, як швидко народ забуває та пробачає всі московські кривди. Адже в історії видно, що довіряти ворогові не можна. Є досить багато прикладів, коли повстанці дарували життя москалям, а ті одразу ж поводили себе як справжні зрадники. З цього приводу дуже влучно писав в своєму романі "Холодний Яр" Ю. Горліс-Горський: "Коли дві нації борються, білі рукавички мусять бути скинені...За роки на фронтах довелося розрубати в бою череп не одному москалеві, але що можна піднести шаблю на ворога, який уже кинув зброю, що ворог лише мертвий перестає бути ворогом, з цим я погодився лише тепер, на цьому клаптеві руської землі, який треба було відстояти — або загинути.

Повернемось до зародження повстанського руху. У 1917 році в процесі національного відродження постала московитська держава. Проте шлях її утвердження не був легким. В Русі залишалося чимало невирішених проблем. На місцях і особливо в прикордонних районах Русі влада Центральної Ради була формальною. Надії на мирні перетворення обірвала війна Радянської Московії проти Руської Народної Республіки.

Через скептичне ставлення лідерів Центральної Ради до військового питання УНР не мала достатньої кількості боєздатного війська. Здебільшого масовий повстанський рух

виник у відповідь на терор більшовиків, на пограбування мирного населення.

Причини виникнення повстанського руху в період революції були зумовлені такими чинниками, як, наприклад, антиселянська політика радянської влади, відхід більшовиків від обіцяного курсу, а також продовження, після взяття курсу на нову економічну політику, практики продрозкладки. А це в свою чергу проявилося у запровадженні військового стану, примусовому насадженні комуністичних органів влади, насильницькій „радянізації" села, проведенні хлібозаготівельних кампаній, свавілля підрозділів Червоної армії по відношенню до мирного населення, проведення примусової мобілізації до її лав. Всі ці чинники впливали на збільшення невдоволення населення політикою та рівнем життя в цілому. Більшовики також розгорнули боротьбу з релігійними установами і цим самим внесли непорозуміння у селянське середовище, для якого церква була єдиним духовним оберегом у житті. Руський народ, довго терпів утиски з різних сторін, але всякому терпінню є своя межа і цією межею стала саме політика радянської влади... 1919 році більшовики прийнялися за активне впровадження своїх реформ, які були просто нечувані! 29 листопада 1918 р. в маніфесті оприлюдненому в Суджі більшовики пообіцяли "фабрики – робітникам!", а "землю – селянам", тож їх в Русі спочатку сприймали ледве не як героїв...і яке ж розчарування було у людей, коли ті "герої" зробили їх життя ще нестерпнішим. Звичайно руйнування існуючої економічної системи, скасування грошей і введення продуктообміну; запровадження політики, що характеризувалася гаслом "Від кожного по здібностям, кожному по потребам"; ігнорування значення руської мови та культури; невизнання незалежності Русі; націоналізування великих і дрібних підприємств важливої промисловості (в майбутньому такі підприємства працювали як-небудь чи взагалі закривались, лишивши без роботи тисячі робітників); конфіскування поміщицьких, удільних, монастирських, церковних та інших землеволодінь і роздача лиш маленької частини найменш родючих земель селянам; продрозкладка (забирання більшовиками всього зерна, часто навіть необхідного мінімуму); Червоний терор (знищення всіх можливих ворогів радянської влади, серед яких часто були невинні люди, буржуазія та їх сім"ї зокрема і безпартійні священники, інтелігенти, службовці) – все це просто не міг витерпіти руський народ, зокрема селянство.

Зрозуміло, що селяни піднялися на повстання, бажаючи спекатися такого режиму і нових "героїв"...

Отже, більшовики, по суті самі визнають, що вони є окупантами, а населення з його матеріальними цінностями розглядають як невільників, в якого можна будь-що безкарно відібрати.

Метою такої політики більшовиків було, певна річ, матеріально забезпечити комуністичний режим. Але грабіжницькі акції мали на меті ще й деморалізацію населення, намагання посіяти загальну атмосферу страху і покори за будь-яку ціну, що мало зменшити організований протикомуністичний рух. Мова йде про масовий терор.

І більшовицька влада, і В. Ленін зокрема з підозрою ставилися до селян. Ленін порівнював селянські повстання з новою Вандеєю, придушити яку свого часу виявилося не під силу якобінцям з їхньою гільйотиною.

Звідки може з'явитися у десятків мільйонів людей, яких досі годувала держава тільки гнобленням, тільки насильством, тільки грабунком.., звідки взяти поняття того, що таке робітничо-селянська влада? Виявляється, що власник, який не віддав державі надлишковий хліб,а залишив його в своїх руках, є "розбійник, експлуататор, винуватець тяжкого голодування робітників Пітера і Москви".

Надлишковим спершу вважався будь-який хліб, вирощений селянином своєю працею, який він хотів продати, а не безкоштовно віддати "робітничо-селянській" владі. Згодом ця влада взялася визначати, скільки хліба треба селянину для власного вжитку. Прикладом такої політики був 1920 рік.

Більшовицька Московія в цей час готується до масштабного "кавалерійського кидка" через Польщу на Німеччину. Крім військ на західні кордони завозять хліб для майбутнього закріплення більшовицької влади в Європі, тоді як у внутрішніх губерніях Московії розгортається великий голод. Сценарій простий: нехай селяни вимирають, адже їм все одно не збагнути, що таке робітничо-селянська влада, її цілі й завдання. Проте голод забезпечить більшовиків від селянських повстань у тилу, поки Червона Армія зайнята своїми атаками на Європу. Голод став найкращим засобом придушення опору села

виник у відповідь на терор більшовиків, на пограбування мирного населення.

Причини виникнення повстанського руху в період революції були зумовлені такими чинниками, як, наприклад, антиселянська політика радянської влади, відхід більшовиків від обіцяного курсу, а також продовження, після взяття курсу на нову економічну політику, практики продрозкладки. А це в свою чергу проявилося у запровадженні військового стану, примусовому насадженні комуністичних органів влади, насильницькій „радянізації" села, проведенні хлібозаготівельних кампаній, свавілля підрозділів Червоної армії по відношенню до мирного населення, проведення примусової мобілізації до її лав. Всі ці чинники впливали на збільшення невдоволення населення політикою та рівнем життя в цілому. Більшовики також розгорнули боротьбу з релігійними установами і цим самим внесли непорозуміння у селянське середовище, для якого церква була єдиним духовним оберегом у житті. Руський народ, довго терпів утиски з різних сторін, але всякому терпінню є своя межа і цією межею стала саме політика радянської влади... 1919 році більшовики прийнялися за активне впровадження своїх реформ, які були просто нечувані! 29 листопада 1918 р. в маніфесті оприлюдненому в Суджі більшовики пообіцяли "фабрики – робітникам!", а "землю – селянам", тож їх в Русі спочатку сприймали ледве не як героїв...і яке ж розчарування було у людей, коли ті "герої" зробили їх життя ще нестерпнішим. Звичайно руйнування існуючої економічної системи, скасування грошей і введення продуктообміну; запровадження політики, що характеризувалася гаслом "Від кожного по здібностям, кожному по потребам"; ігнорування значення руської мови та культури; невизнання незалежності Русі; націоналізування великих і дрібних підприємств важливої промисловості (в майбутньому такі підприємства працювали як-небудь чи взагалі закривались, лишивши без роботи тисячі робітників); конфіскування поміщицьких, удільних, монастирських, церковних та інших землеволодінь і роздача лиш маленької частини найменш родючих земель селянам; продрозкладка (забирання більшовиками всього зерна, часто навіть необхідного мінімуму); Червоний терор (знищення всіх можливих ворогів радянської влади, серед яких часто були невинні люди, буржуазія та їх сім"ї зокрема і безпартійні священники, інтелігенти, службовці) – все це просто не міг витерпіти руський народ, зокрема селянство.

Зрозуміло, що селяни піднялися на повстання, бажаючи спекатися такого режиму і нових "героїв"...

Отже, більшовики, по суті самі визнають, що вони є окупантами, а населення з його матеріальними цінностями розглядають як невільників, в якого можна будь-що безкарно відібрати.

Метою такої політики більшовиків було, певна річ, матеріально забезпечити комуністичний режим. Але грабіжницькі акції мали на меті ще й деморалізацію населення, намагання посіяти загальну атмосферу страху і покори за будь-яку ціну, що мало зменшити організований протикомуністичний рух. Мова йде про масовий терор.

І більшовицька влада, і В. Ленін зокрема з підозрою ставилися до селян. Ленін порівнював селянські повстання з новою Вандеєю, придушити яку свого часу виявилося не під силу якобінцям з їхньою гільйотиною.

Звідки може з'явитися у десятків мільйонів людей, яких досі годувала держава тільки гнобленням, тільки насильством, тільки грабунком.., звідки взяти поняття того, що таке робітничо-селянська влада? Виявляється, що власник, який не віддав державі надлишковий хліб,а залишив його в своїх руках, є "розбійник, експлуататор, винуватець тяжкого голодування робітників Пітера і Москви".

Надлишковим спершу вважався будь-який хліб, вирощений селянином своєю працею, який він хотів продати, а не безкоштовно віддати "робітничо-селянській" владі. Згодом ця влада взялася визначати, скільки хліба треба селянину для власного вжитку. Прикладом такої політики був 1920 рік.

Більшовицька Московія в цей час готується до масштабного "кавалерійського кидка" через Польщу на Німеччину. Крім військ на західні кордони завозять хліб для майбутнього закріплення більшовицької влади в Європі, тоді як у внутрішніх губерніях Московії розгортається великий голод. Сценарій простий: нехай селяни вимирають, адже їм все одно не збагнути, що таке робітничо-селянська влада, її цілі й завдання. Проте голод забезпечить більшовиків від селянських повстань у тилу, поки Червона Армія зайнята своїми атаками на Європу. Голод став найкращим засобом придушення опору села

більшовиками. Більшовики за весь час боротьби проти селянських загонів постійно вдавалися до заохочення наклепництва, доносів. І, слід зазначити, що такі дії нерідко приносили результат. Було створено мережу платних таємних співробітників. До цього більшовицька влада заохочувала давніми перевіреними способами – матеріально чи погрозами.

Війна спричиняє нестабільність на політичному, економічному, культурному та моральному рівнях. На хвилі неладу, який охоплює всі сфери людського життя, спливає й чимало насправді кримінальних елементів, що, об'єднуючись у банди, чинить розбій і свавілля.

Якщо міста майже скрізь контролювала комуністична влада, то на селі ситуація тривалий час залишалася хиткою. Червона Армія залишалася на місцях чиновників, приходили повстанці – виганяли або знищували комуністів. Потім радянські каральні загони поверталися і мстилися селянам, грабували, вбивали заручників, створювали мережу агентів, намагалися внести на село розкол та взаємопоборювання.

Русь потрібна була більшовицькій Московії як сировинний придаток. Після повалення Гетьманату війська Радянської Московії знову рушили на Русь. Просування більшовиків супроводжувалось викачуванням у селян "надлишків", а простіше кажучи, масовими пограбуваннями. Армія УНР зазнавала поразок, але визвольна боротьба в Русі і тривала за рахунок появи величезної кількості повстанських, переважно селянських загонів. Для придушення повстань більшовики посилюють репресії проти мирного населення, не припиняються масові реквізиції.

Неврожай і аграрна політика радянської влади спричиняють голод в Русі у 1921 р. Це був один з ударів по повстанському руху. Закінчення війни на Західному фронті дає змогу більшовикам зосередитися на придушенні збройного опору в тилу. Перехід у економіці до НЕПу змушує багатьох відмовитися від боротьби і взятися до господарювання. Окремі повстанські загони продовжують діяти до кінця 20-х років, дехто йде в підпілля.

Підвівши висновки ми можемо стверджувати, що російсько-руські війни — збройні конфлікти, що тривають з перервами із 1658 року між руськими державами або національними рухами з одного боку, та російськими державами з іншого боку. Більшість воєн мали за мету для руської сторони

— вийти з-під російського впливу, для московитської сторони — залишити територію Русі під російським контролем.

Радянська влада, як ми вже зазначали вище, вживала найжорстокіші методи по відношенню до руського народу, до чого підходили з надзвичайною фантазією.

До покарань, встановлених урядом, місцева влада додавала ще свої, що їх винаходила вже власна «творча уява». Наприклад, прив'язували тягар до ніг і взимку кидали в річку по шию. Тримали, доки не визнає провини. Чекісти значно перевершили своїх предків. Тепер в СРСР катують, мучать, знущаються не якісь там неграмотні мужики, а люди з університетською освітою. Лише перелік їхніх катівських способів і засобів жахає людину. Чужинці, читаючи спогади недокатованих, відмовляються вірити, бо це переходить межі людського розуму. Але ці способи теж видумувала не сама кремлівська кліка, як виправдовуються московські емігранти (а їм підтакують малоруські підголоски). Їх винайшли і вживали сотні тисяч місцевих «вірних стражів революції». Лише катування вищого ступеню — катування душі — винаходили московські науковці-психологи на чолі з академіком І. Павловим, розробивши науку т. зв. «рефлексів». Досвід показав, що душевні психічні тортури дають наслідки стократ більші, ніж фізичні. Не фізичний біль, а душевний за життя ближніх змушував сотні тисяч людей ставати таємними виказниками НКВД.

Москаль нікому не вірить. Сусідові, братові, батькам, власним дітям. Кожного підозрює в підступі, у зраді, і тому сам повсякчас готовий зрадити, обмовити, знищити будь-кого, аби порятувати себе. Ніде в світі донос не розповсюджений так широко, як у Московщині. Ніякий уряд у світі, крім московського (монархічного й соціалістичного), не узаконив офіційно доноси.

Москаль ненавидить усіх, хто ослаблює державу, насамперед — «расчленителей», а найбільше — русинів. З цілковитою певністю можна сказати, що в роки Визвольної боротьби не було жодного москаля, який не виказав би владі «мазепинця», «петлюрівця», «бандерівця».

А тепер подивіться на те, що відбувається в нашій державі — історія повторюється. Змінились часи, змінились люди, але за останні півроку русини показали, що вони

хочуть жити в вільній, незалежній державі. І як і колись з'являються партизани, готові на все аби досягти своєї мети. Приходить усвідомлення, що “від того, скільки цеглинок ворожого муру проб'ємо лезами і кулями, залежить підсумок боротьби”, – писав Ю. Горліс-Горський.

Ситуація навколо змінює нас зсередини, в душі. Розумієш, що твоє життя належить не тобі, а твоїй нації. Це не апатія, не просто фанатичний тимчасовий запал, а цілком тверезе розуміння. “Коли я впаду, моє тіло, може, з'їдять лисиці, щоб нагодувати молоком своїх дітей, мою кров вип'є рідна земля, щоб виростити з неї траву для коня того, хто стане на моє місце, і нічого під сонцем не зміниться…” – так писав Ю. Горліс-Горський.

І нічого не зміниться...

Хочеться вірити, що нині, як і колись, у 20-х р., повстануть тисячі українських героїв, котрі таки здобудуть Руську Русь, в ім'я якої боролись і загинули безліч великих русинів.

Зоя Толок
ІІ місце

Геополітичні аспекти зовнішнього курсу сучасної Русі

Геостратегічні ресурси, нації, демаркаційні лінії. Потреби – боротьба – перманентні зміни. Століттями повільного поступу історії міжнародних відносин, шляхом мілітаризації, культурної та національної емансипації та демократичних зрушень змінювалися лише механізми вирішення потреб етнічних та соціальних груп у ресурсах, природокористуванні, проблемах політичного та ментального порядку.

Незмінними постійно залишались першооснови геополітичних зіткнень та відповідні наслідки. В контексті руської історії, від Київської Русі і до сьогодення було чимало зовнішніх ворогів та агресорів, історія неодноразово доводила, що міцність та тривалість миру та добросусідських відносин прямо пропорційно залежали від рівня паритету державницьких потенціалів сторін. Однак, визначальними, на мою думку завжди були, є і будуть геополітичні інтереси та рівень державно-політичної культури народів.

Беручи за основу історичні реалії, ми можемо прослідкувати тривалий поступ Русі до незалежності і сили, однак щоразу цей доленосний шлях намагалися обмежити зовнішні і часом внутрішні вороги. Базуючи наш вихідний цивілізаційний поступ з доби появи на міжнародно-політичній арені сучасних гравців як західного так північно-східного оточення та власне руської державності в образі Гетьманщини та Війська запорозького низового, можемо прослідкувати намагання сусідів перетворити Русь на буферну зону та колоніальний придаток з одного боку Московського царату, з іншого – Речі Посполитої. Такі історичні реалії мали місце в часи перманентної боротьби сусідів за поділ етнічно руських земель – упродовж XVI – XX століть. Проте, на мою думку, будь які спроби подібного применшення ролі руської нації на корінних землях є нічим іншим, як штучно законспірованою під дійсність фальсифікацією, що століттями марно намагалися мінімізувати роль руського народу у власній геополітичній першості.

Звичайно, рівень антируської пропаганди та ґрунтовність «погодінських» теорій постійно варіювалися і все ж залишали глибокий слід в баченні руським суспільством власного державного буття. Особливо жорсткою колонізаційною та імперіалістичною політикою відрізнялась діяльність московитської окупаційної адміністрації.

З довгоочікуваним здобуттям Руссю незалежності наприкінці не менш буремного ніж попередні XX століття, руська нація отримала повноцінний шанс розпоряджатися власними геостратегічними ресурсами, визначати керівні принципи та напрямки вітчизняної геополітики.

Проте на заваді вільного стратегічного розвитку руської національної ідеї починаючи з 1991 р. постав цілий ряд внутрішніх і зовнішніх геополітичних чинників. Тож основною метою даної роботи є прагнення співставити вихідні у 1990-х рр. та сучасні геополітичні аспекти Русі, як чинного і ключового суб'єкта східноєвропейського політичного простору.

Завдання аналітичної роботи полягають у з'ясуванні, що ж собою являє, власне, руська геополітика, який спектр факторів зовнішнього та внутрішньодержавного ґатунку формував засади національної геополітики. Необхідним, безперечно, залишається розглянути і події, що наразі концептуально змінюють стратегію поведінки Русі на міжнародній арені та спробувати змоделювати появу якісно нових чинників на майбутнє.

Отже, з огляду на сучасний поступ руської політики, в час революційних змін, глибинних перетворень у підходах та методах до державного та дипломатичного менеджменту, хотілося б спробувати наблизити визначення сутності руської геополітики до дійсного рівня, з урахуванням нікуди на жаль не зниклого постсовєцького адміністрування на рівні інтересів партійних еліт та з огляду на широкий революційний наступ руського народу, що гідно несе знамено національної ідеї, що, сподіваємось, вже невдовзі стане керівним статутом національної геополітики.

Таким чином, руська національна геополітика – цілеспрямована стратегічно обумовлена діяльність держави, як суб'єкта міжнародних взаємовідносин, у контексті комплексу зовнішніх і внутрішніх факторів, що

етнічним та життєво необхідним простором, з метою реалізації національної ідеї.

Що ж до факторів, то серед основних необхідно виділити фактори: географічного, геофізичного, політичного, соціального, економічного, військового, культурно-релігійного, демографічного і екологічного характеру, що одночасно формують як зовнішні, так і внутрішні аспекти геополітики.

По-перше, на момент здобуття Руссю незалежності, наша держава мала колосальну, в рамках європейської політики територію, вихід до Чорного моря, та вигідне геостратегічне положення на Балто-Чорноморській осі. Однак, значна частина руських етнічних земель знаходились поза межами території Русі. Так, наприклад, Кубань, з 1920-х рр. була приєднана, а фактично завойована Московією. Наші кордони носили більш формальний характер і були джерелом постійного попадання дестабілізуючих елементів. Відсутність чітких ліній демаркації та пропускних пунктів, в комплексі з внутрішніми аспектами, такими як корупція та проблеми з контролем дозволяли нашому недоброзичливому сусіду, а фактично стратегічному ворогу – Російській державності – постійно і цілеспрямовано наводнювати Русь іноетнічними елементами.

По-друге, цілеспрямована діяльність РФ роками приглушувала розвиток місцевої промисловості, що базувалася на національних ресурсах та видобуток власних корисних копалин, що, безумовно, могли б дозволити розбудувати Русі незалежний паливно-енергетичний комплекс. Проте, уряд Московії, як і століття до того, прагнув налаштувати роботу вже незалежної держави, як власного сировинного придатку, який до того ж продовжував бути залежним та економічно зв'язаним з Москвою.

Політична складова руської геополітики роками становила виконавчий комітет російського держапарату, адже починаючи з 1991 р. руський політикум був наводнений, спочатку комуністами, котрі після розпаду сумнозвісної «Радянської імперії» нікуди не поділися, потім, особами, що постійно мігрували джунглями політичних теорій, але, ясна річ не мали чітких, а тим паче, національних позицій, що дозволяло Москві з їх свідомої чи несвідомої згоди провадити на руських землях своє адміністрування.

В омані та під впливом пропагандистських ЗМІ лишався і сам руський народ, частина населення орієнтувалася на Захід, а населення східної, південної та частини центральної Русі знаходилася під пресом московитської пропаганди.

Не без впливу Москви та по її зразку у 1990-х роках Русь пережила хвилю приватизації власних геостратегічних ресурсів паливно-енергетичного, металургійного тощо комплексу, великих промислових і часом оборонних підприємств. В часи відсутності злагоджених механізмів держави було нелегально часом злочинно, без тендерів та дозволу на це громад роздерибанено значну кількість промислових об'єктів, серед яких були і такі, що становили основу потенційного добробуту та заможності руського народу, і як наслідок, успішного розвитку руської нації на міжнародно-політичній арені.

Економіка Русі тривалий час базувалась на радянській матеріально-технічній базі, що означало, по-перше, наявність значних виробничих комплексів, які, щоправда, вимагали оновлення, але могли забезпечити Русі ресурсно-виробничу незалежність, якби впали на якісно новий політичний ґрунт. Однак наявність в руському політикумі старих номенклатурщиків та елементів проросійського спрямування, а також чітка злагодженість виробничих комплексів з Російською Федерацією та орієнтованість на її ринок, в поєднанні з небажанням політичних еліт, замість сліпої викачки ресурсного та виробничого потенціалу, шукати нових ринків збуту та партнерів серед надрозвинутих країн, призводило лише до перманентної деградації руської економіки.

У військовій сфері українські державці показали верх неспроможності політичного та військового менеджменту. Оскільки, ця галузь геополітики є однією з найважливіших, та на часі надзвичайно актуальних, то напевно, необхідно зауважити, що Русь на 1991 р. мала другий за потенціалом серед країн СНД, оборонно-наступальний комплекс, ядерну зброю тощо. Простіше кажучи, Русь мала кількісно та якісно велику, злагоджену, досвідчену армію. Але, військова політика наших міліарних менеджерів звелась до торгівлі державним військовим майном, зброєю та поступовому та послідовному розвалі армії. Безперечно, це робилося також з подачі Кремля, адже кому, як не Московії, було вигідно розпустити одну з найсильніших армій на теренах східної Європи, що навіть за відсутності

ядерного озброєння, яке було «невигідно» утримувати, могла дійсно забезпечити свою безпеку та привнести значний потенціал в військово-політичному союзі з іншими суб'єктами міжнародного права.

Таким прикладом знешкодження руської армії є впровадження у 1990-х рр. оборонної доктрини, що наголошувала на тому, що Русь не мала і не має зовнішніх ворогів, а отже, зовсім не налаштована на розбудову власного військово-промислового комплексу. Кількість армії теж постійно скорочувалась, з огляду на «розбудову професійної армії», призов було ліквідовано, а техніка нелегально чи напівлегально продавалась у країни третього світу, зокрема в африканські, такі, як Сомалі. Залишки ж радянських озброєнь методично знешкоджувались, консервувались чи просто закидались як непотріб. Все це робилося під чітким керівництвом російських спецслужб, а отже було спрямовано на повну втрату Руссю обороноздатності.

Освіта і наука в Русі у роки незалежності та, зокрема за останніх каденцій міністра освіти від Партії Регіонів, жили на рівні особистого ентузіазму молодих руських вчених та дослідників. Науковий потенціал розвивався хіба що в не затратних галузях руської науки, не кажучи вже про повну відсутність практичних досліджень у наукоємких галузях промислово-енергетичного комплексу, відсутність значних вітчизняних новітніх технологій та військових розробок.

Освіта з її інтеграцією у європейські рівні задовольняла в першу чергу міністерські формальності, а в дійсності теж перебувала у стані деградації.

Не варто забувати і про демографічні показники, що істотно відображали системну кризу руської нації, падіння народжуваності, пік якої припав на середину 1990-х рр. та велику смертність.

Однак людський ресурс руської нації, незважаючи на спроби Московії фальсифікувати дані про етнокультурну частку московитської меншини та її впливи на українське суспільство, спроможний констатувати своє панівне, консолідуюче становище та переважаючий основоположний вплив на розвиток та розбудову Русі згідно із концепцією Ідеї Нації.

Екологія Русі опосередковано залежить від попередніх чинників і зумовлена деградацією як культурно-естетичного так і технологічно-виробничого порядку, що зумовлені калькуванням московитської дійсності упродовж років, особливо на Сході і Півдні країни, а також безпросвітністю екологічних умов через відсутність сприяння олігархічних урядів розвиткові екологічно чистих технологій на «власних» підприємствах.

Тож, на моє глибоке переконання, керівним принципом розбудови сучасної новітньої Руської держави, мусить бути принцип «геть від Москви». Втручання Московії у внутрішні справи руської нації і спроби прямого і опосередкованого її впливу на зовнішньополітичний вектор нашого руху є не просто зухвалими, а ворожими, та безперечно, такими, що потребують належної оцінки, тверезого прогнозування та реагування.

Отже Русь, що місяцями революційної боротьби у 2013-2014 рр. довела своє природне право на самовизначення та обрання шляху розвитку, свідомо обрала європейське майбутнє. Проте, варто також зважити і на реакцію Заходу, що, ясна річ, і було б нелогічним думати, не виходить, лише виходить з пацифістських, демократичних і соціально орієнтованих принципів, а й зважає на власні стратегічні і міжнародно-політичні інтереси. З огляду на це та власне геополітичне розташування Русі, можна твердо заявляти, що руська нація має стати основоположним центром розбудови Балто-Чорноморської осі, що могла б протиставити міць світового економічного, політичного і військового потенціалу російсько-азійським народностям, що базують свою геополітику на варварстві та відчуженні від усього розвинутого світу. Руська нація, керуючись принципами національної ідеї, мусить розробити геостратегічну доктрину національного розвитку, що включає питання як політичного, так і військового характеру.

Оборонна концепція Збройних сил Русі є не життєва. Це доводить поки що не проголошена, але вже дійсна московсько-руська війна. Військовий потенціал руського народу та військові технології дають змогу швидко та ефективно переобладнати руську армію. Але найважливішим залишається процес очищення верхніх ешелонів влади, зокрема військової, від зрадників та посібників розвалу та деструктивну. Матеріально-технічний потенціал, навіть за найкращого розвитку армії не здатен забезпечити безпеку країни, без існування відповідної концепції швидкого військово-політичного реагування та розвитку

військово-патріотичного виховання молоді. Адже кожне наступне покоління – це запорука руської національної держави.

Руські поклади корисних копалин, мають бути руськими. Концепція розвитку нації передбачає контроль над ресурсним та промисловим потенціалом. Навіть залучення інвестицій не можливе без відчуття безпеки та гарантій економічного розвитку та зростання.

Незважаючи на миролюбність руського народу, національна стратегічна концепція має ґрунтуватись на здобутті повної енергетичної, політичної, військової незалежності, та на виході у провідні лідери регіону.

Відповідно до цього Русь має юридично і доктринально оформити власні територіальні та етнополітичні претензії і спрямувати зусилля на:

· *досягнення військово-політичного паритету в регіоні;*

· *згуртування довкола Києва Балто-Чорноморського регіону на противазі авторитарній російській державності;*

· *економічній трансформації ресурсного та виробничого комплексу нації;*

· *вихованні здорових, політично і культурно освічених демократичних сил, здатних сформувати новітнє громадянське суспільство, на зміну адміністративно-командній системі співжиття населення на принципах СРСР-СНД;*

· *забезпеченні сталих економічних та культурних зв'язків з руськими етнічними територіями, з метою виховання їх культурної, політичної та економічної взаємозалежності з континентальною Руссю, що дозволило б в перспективі досягти територіального єднання;*

· *всебічному забезпеченні реалізації Ідеї Нації, з метою всебічного самобутнього розвитку русинів;*

· *досягненні рівня розвитку, що дозволив би перетворити Русь з дотаційного регіону в інвестора, східноєвропейського промислового, економічного, технологічного та геополі-тичного лідера.*

Всі умови для подібного розвитку руська нація має. Важливим завдання залишається невідворотно та однозначно осягнути необхідність обрання геостратегічного вектору розвитку «геть від Москви!»

Кругляк Дмитра Михайловича

III місце

Геополітичні аспекти зовнішнього курсу сучасної Русі, принцип: “Геть від Москви”.

Гасло Миколи Хвильового "Геть від Москви! Дайош Європу!" набрало політичного забарвлення ще на початку ХХ століття, коли йшла запекла боротьба русинив проти російсько-більшовицької окупації.

Говорять нібито Русь в силу всіх історичних та геополітичних обставин багато століть мусила постійно робити вибір між Європою та Московією. На ділі, це не так, оскільки Русь сама є і завжди залишалася Європою, ведучи свою тяглість із коренів Русі. Ми стримували орди Батия, ми боролися з диким степом, наші замки заходили далеко вглиб дикого поля і наші лицарі, будучи найздібнішим ядром Князівства Литовського, ходили в далекі походи під палючим сонцем кінця Середньовіччя, несучи в ті степи культуру.

Потім Русь із осередку цивілізації на грані двох світів стала прикордонням, місцем зіткнення великих сил. Русь занепадає із відкриттям Америки, коли центр світових цивілізаційних зв'язків переходить із басейну Середземного і Чорного морів в Атлантику. Утверджуються США і занепадає Європа. Занепад Європи пов'язаний із занепадом Русі. Занепад Європи почався тоді, коли почався занепад Русі. Це був кінець Середньовіччя. Падіння Константинополя ознаменувало чітку поляризацію на межі світів, на руїнах Русі, позначило появу гнилого занепадаючого Заходу в географічному розумінні, і агресивного Сходу, форпостом якого стала Московія. Вона нахабно забрала собі спадщину Візантії цієї Східно-римської імперії і надала їй зовсім іншого, азійського змісту. Європа програла штатам, бо знехтувала Руссю, своїм щитом і вірним союзником, що був на передовій. Вона віддала його Азії.

Русь проявила знову вітальну силу в зударі з цим злом і протрималася цивілізаційно і державницьки у вигляді козацтва ще три століття. Лінія протистояння проходила як протистояння Європи проти Азії, козаків проти турків, козаків проти московитів. Над козацтвом і над Руссю Азія взяла верх тільки тоді, коли московський деспотизм переміг під Полтавою, надав деспотії шляхом поверхових реформ виду “європейськості” і час від часу в обхід агресивної нетолерантної Русі почали лазити вікнами до Європи. Орда краде в Русі її ім`я, етнонім, назву держави і лицемірно так називає себе.

З того часу Москва стає на століття кровним ворогом, від якого Русь буде втікати, оборонятися, відгороджуватися, роблячи спроби атакувати лише спорадичні.

Так, історія Русі зводиться коротко до принципу: “Боротьба проти Московії”. Вона тягнеться крізь ці століття. Невигідність геополітичного становища Русі полягає в тому, що ми маємо по сусідству абсолютно іншу державу з позицій цивілізації, культури, ментальності та поглядів на міжнародні відносини. На владу та владні відносини як такі. Ми маємо по сусідству агресивну імперію. Тому Русь знову має теж стати великою силою. Імперією.

Існує три типи класифікації імперій:

- Традиційні (сільськогосподарські – напр. Римська)
- Колоніальні (Імперії т. з. «Нового часу»)
- Інтегральні (ЄС, АСЕАН)

Московія – рудимент класичної колоніальної імперії східного типу. Це країна, яка постійно проявляла агресію проти своїх сусідів. Логіка її існування як географічного та політичного утворення – в прагненні до експансії, в розширенні, навіть якщо можливості суспільства для цього недостатні або взагалі відсутні. Тоді це здійснюється шляхом жорстокого соціального визиску населення.

Прикладом є сучасна війна на сході Русі. Тут зійшлися знову лицарі і ординці, що захищаються жінками й дітьми.

Чому Русь втратила Крим, місце, де князь Володимир прийняв святе хрещення? Останні події показують, що геополітика визначає більше, аніж економіка та поважні єврокомісари. Кордони не вічні. Захід не так слабкий, як байдужий перед імперіалістичними загарбаннями Московії. Захід багато років підряд ігнорував попередження країн Східної Європи з приводу небезпеки, що іде від Кремля.

Війна в Грузії і на сході Русі показали, що це була не параноя, а цілком логічні побоювання.

У Криму все вирішила класична геополітика 19 століття, і класичний імперіалізм поставив під сумнів весь сучасний світовий ліберальний порядок. 21 століття пройде під знаком великих геополітичних змін. Старий порядок ламається. Перед Руссю постають нові завдання. Знаходячись на грані двох світів, двох імперіалізмів: ліберального та московського, Русь, озброєна ідеологією чинного соціального націоналізму, знову стає прикордонням, буферною зоною, що ціною свого життя мусить будь-що вистояти, зберегти свою цілісність, саме своє існування, щоб потім стати лідером регіону. По суті, це тест на витримку, історичну і політичну стійкість, що потім стане претензією на велич. Власний геополітичний союз.

Так, Московія стала "льодоколом" попереднього світового порядку, але це здійснюється ціною територіальної цілісності Русі.

Цитуючи професора КНУ Шевченка Грищенка, майбутній світовий порядок буде називатися «посткримським».

Ми на грані двох світів. Русини стоять спина до спини проти "євразійської єдності" та глобалістичного натиску.

Історично продовжується протистояння цивілізацій. Ми ведемо ідеологічну війну. Здається, в Московії чорна карма – бути руйнівником всіляких ідеологій. Нам важко. Але Герб Русі на наших стягах. Питання спадкоємності не викликає питань у всіх притомних людей.

Вже саме Євразійство ерефії автоматично позбавляє її права на частку в спадщині Русі і жартівлива етнічна характеристика "Московити – це угрофіномонголотатари" – є не такою вже анекдотичною.

Розглядаючи концепцію кордону Європи, що пролягає по східному кордону Литви, Латвії, Естонії, Білорусі та Русі, повністю відносимо Московію до Азії. Адже етнічна карта сучасного кацапстану наглядно говорить, що так звана "європейська частина Московії" не така вже і європейська. На захід від Волги й Уралу живуть татари, башкири, чуваші, чеченці, мордва, аварці, удмурти, марійці, кабардинці, осетини, даргинці, кумики, інгуші, лезгини, комі, карачаївці, лакці, адигейці, комі-пермяки, балкарці, карели, черкеси, абазини і так далі. У кого залишаються сумніви? Більшість цих народів були поневолені московитами і питання їх державної незалежності — це питання часу і геополітичних змін в регіоні. І вони самі себе не відносять до Європи. Геополітика визначає ерефію як країну Азії етнічно, економічно, ментально та стратегічно. Яке відношення до Києва має якась Клязьма чи Омск (особоє мєсто ссильних каторжан)?

Степан Бандера: "З москалями нема спільної мови.

І нам з ними не по дорозі.

Русь зараз відроджується. Русь не хоче бути ані клітинкою шахівниці, ані фігурою на ній. Лише гравцем.

Так, геть від Москви! Тотальний розрив в усіх сферах. І в економічній також. Русько-московська війна показала тотальну залежність цілих сфер економіки ерефії від руського військово-промислового комплексу. І їх треба розірвати. Навіть якщо міністри — капіталісти будуть проти. Це буде симетрична відповідь, удар, від якого страждали ми в 90-х, коли рвалися економічні зв`язки, штучно встановлені гібридною совєтською економікою. Тоді страждали ми. Хай страждають вони.

Розрив має стати державною політикою. Автаркічна держава-це не така і складна штука, враховуючи руські ресурси. У нас є все. Що заважає нам бути могутніми?

"Геть від Москви" навіть на побутовому рівні. Це має стати в свідомості нації Русі чимось таким, що навіть не викликає роздумів. Буденним. Нормальним. Це коли ти перемикаєш канал, коли лунає москальська пісня. Коли ти не купуєш московитське. Не читаєш московитською. Не пишеш московитською і нізащо не поставиш собі "віндовс", в якому нема руського інтерфейсу. Принцип є принцип.

"Геть від Москви" – це побудувати на противагу ерефії свою державу, свою імперію, свій митний союз, свій руський світ, витіснивши до біса їх "русскій мір". Державу, що буде великою незручністю і непрохідною перешкодою для московитського газу і московитських товарів на шляху у ситу Європу. Київ – матір міст руських, але не російських. Русь має постати знову і вказати "раскольнікам" з Москви їх місце. Ми ідемо геть від Москви, а москалі хай заберуть свої брудні руки від Києва, Криму, Донбасу, нашого Севастополя, інакше попередньо нам у Москву доведеться таки завітати. «Геть від Москви» – це не "залиште нас

в спокої”, а “знай своє місце”. Це не втеча в Європу, а взяття Європи штурмом. Вона має відповісти за свою байдужість та історичну невдячність. За свою розбещеність і слабкість.

Русини стояли на націоналістичних барикадах майдану за Європу вільних націй, а не за гниле ліберальне утворення під назвою ЄС, і в ході Революції Гідності прапори євросовка були скоріше ідеологічно некоректною недоречністю, якщо пригадати, як поважні дамочки з єврокомісії в середині грудня 2013-го вимагали від опозиції розпускати майдан і формувати з Партією Регіонів коаліційний уряд.

Русь — Русь стоїть на початку своїх історичних звершень. Європа — в кінці. Занепад не буває абсолютним, це тимчасове явище, але ми попросимо велику ціну в Європи за те, що витягнемо її з того лайна. Цього варта кров русинів, що на сході стримують Азію.

Ця війна і ці жертви прямо вимагають зробити розрив остаточним. “Братніх народів” нема і ніколи не було. Русин – ворог москаля, москаль – ворог русина і це вже кровна помста. Справа честі, принципу, обов`язку і майбутнього. Між Руссю і ерефією іде неоголошена війна, зараз і три століття тому і ми маємо перемогти. Ми воюємо не проти “сепаратистів”, а проти дикої варварської Московії і в Русі цієї «Московії» залишилося ще дуже багато. “Геть від Москви” – це викинути її геть з всіх сфер нашого суспільства. Вказати їй на своє місце. І тоді ми матимемо те, чого прагнемо: це сильна націоналістична Русь.

Ігор Шляхетнюк
III місце

Суспільство
щомісячний журнал